

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

Brusselse Studenten in Opstand!

Storm van Protest tegen Rationalisatie en Privatisering

Ca bouge à l'ULB? Sinds de studenten aan de Université Libre de Bruxelles, onze zusteruniversiteit op loopafstand, lucht kregen van de privatiseringsplannen van de Raad van Bestuur (RvB) is de spanning op campus Solbosch te snijden. Op 16 oktober had de studentenraad een speciaal hiervoor ingestelde Algemene Vergadering (AV) ingesteld, om positie in te nemen tegenover de plannen van de RvB en rector Phillippe Vinck. Resultaat: maar liefst 1500 studenten (!) kwamen opdagen en het 'driepuntenplan' werd resoluut verworpen door quasi alle aanwezigen.

Waaruit bestaat dat gecontesteerde driepuntenplan nu?

Ten eerste wil men een 'multifunctionele kaart' invoeren waarop alle persoonlijke gegevens (inclusief biometrische) zijn opgeslagen, waarop alle geleende boeken en bezoeken aan het studentenrestaurant (inclusief de gekozen maaltijd) geregistreerd worden... en... waarop de student op elk moment dat hij zich op de terreinen van de ULB bevindt traceerbaar is... De studenten stellen zich de vraag wat de relevantie van dit big brother-experiment is. Zeker als men weet dat de ULB bereid is om hiervoor 510.000 euro neer te tellen, exclusief de onderhoudskosten die worden geraamd op een jaarlijkse 62.000 euro.

Ten tweede is niet alleen de sociale hulp aan studenten dit jaar teruggeschroefd met maar liefst 363.000 euro (!), ook de koten van de ULB zullen geprivatiseerd worden waardoor diezelfde studenten die gedeprimeerd zijn van sociale hulp ook nog eens hun huurprijs aanzienlijk verhoogd zullen zien. Dit komt bovenop de dit jaar ingevoerde verhoging van de inschrijvingsgelden tot 1.000 euro in verscheidene bacheloropleidingen...

Ten derde is de ULB van plan om een aantal aula's en andere terreinen te verkopen aan particulieren. Het zou om de helft van de terreinen van de ULB gaan. Hierdoor is het mogelijk dat sommige studenten in de voormiddag in Elsene les hebben en in de

avond in Charleroi. Deze maatregel zet volgens de studenten nu ook niet bepaald 'gelijke kansen' en 'kostenloosheid' van het onderwijs in de verf, én de term mobiliteit zou een beetje te elastisch geïnterpreteerd worden, aldus de studenten.

Na de massale stemming tegen het driepuntenplan op 16 oktober (cf. supra) trok een driehonderdtal studenten prompt naar de vergadering van de Raad van Bestuur – dewelke op hetzelfde moment plaatsvond – die onder druk van de aanwezige manifesten noodgedwongen opgeschort diende te worden. Omdat de administratie ondanks de protesten geen krimp leek te geven, is een niet onaanzienlijke groep studenten op 23 oktober overgegaan tot de bezetting van zowat de grootste aula die Solbosch rijk is, aula Chavanne.

De studentenraad besloot 'neutraal' te blijven. Dit hield in dat zij niet participeerden in de bezetting, maar dat ze de bezetters ook zeker niet tegenwerkten. Er werden die week in de bezette aula debatten, conferenties en concerten georganiseerd om zodoende meer studenten te bereiken. Op het einde van die week, op vrijdag 27 oktober, werd er een betoging gehouden die een vierhonderdtal studenten en sympathisanten op de been bracht. Het tegenvallende cijfer zou volgens Carlos Crespo van de Fédération des Etudiant(e)s Francophones (FEF) te wijten zijn aan het "ridicule traject dat ze van de politie uitgetekend kregen" – een rondje lopen rond de campus – alsook aan "de Allerheiligenvakantie die de dag nadien inging, waardoor velen al op vakantie waren".

Wekenlang werd de aula bezet, zonder de minste toegeving van de RvB. Hierop besloot een groep studenten om het rectoraat te bezetten. Deze drastische koerswijziging is zowel de oorzaak als het gevolg van een intern conflict: zij die enkel de bezetting van de aula wilden verderzetten met de nadruk op geduld en continuïteit, en zij die wilden verhuizen naar een administratief gevoeliger plaats; het rectoraat. Volgens de tweede groep kon enkel zo de spanning ten top gedreven worden en kon men Phillippe Vinck tot onmiddellijke toegevingen dwingen. Het ontluikende conflict tussen de studenten werd echter al snel overschaduwd door de agressiviteit waarmee de bezetting van het rectoraat gepaard ging; ex-rector Pierre Demaret deelde enkele rake klappen uit (voor bewegende beelden, zie: <http://www.gauche.be/fr/index.php?artcl=1163535543>). Maar dit belette het slagen van de actie niet, en een groep studenten had het rectoraat tijdelijk in haar bezit.

Op 15 november werden de bezettingen echter gestaakt; het draagvlak onder de studenten voor de

meer op een behoorlijke manier kunnen worden voortgezet' aldus rector Marc Van Hoecke.

Ofschoon het al langer bekend was dat voor de opleidingen filosofie, geschiedenis, sociologie, politieke- en communicatiewetenschappen een uitdoofscenario was voorzien - er kon dit jaar niet meer worden ingeschreven voor sommige van deze richtingen - blijkt nu dat de KUB zelfs in een veel strakker financieel korset geduwd zal moeten worden, waardoor ook de derde bacheloropleiding van deze richtingen zal verdwijnen. Dit zou een rechtstreeks gevolg zijn van het recente "businessplan" van de RvB van de KUB: besparingsmaatregelen ter waarde van 2 miljoen euro bestemd voor een nieuwe Brusselse instelling (fusie van 5 instellingen waaronder ook Ehsal, Vlekho..) tegen 2012. Kan jouw ratio deze wirwar van overlappende rationalisering nog aan...?

Een niet onbelangrijk 'detail': aan de studenten – die nu in tweede bachelor zitten – en hun ouders werd op 11 september in een persoonlijke, handgetekende brief van rector Van Hoecke, het afmaken van hun bacheloropleiding op de KUB verzekerd. Half oktober echter kregen de studenten het bericht dat de desbetreffende opleidingen in alle jaren worden geschrapt, wat als een ware bom insloeg bij de 60 studenten die hierdoor getroffen worden. Des te meer omdat ze eerder in oktober nogmaals een bevestiging kregen van het schrijven van 11 september, ditmaal in een persoonlijke mail van Van Hoecke, waarin hij de studenten verzekerde dat de derde bachelor niet zou worden geschrapt. De vrees onder de studenten bleek dus, achteraf bekeken, meer dan gegrond te zijn, en ze beschuldigen de rector nu van "woordbreuk". De rector, heeft enkele dagen na de bekendmaking van het schrappen van de derde bacheloropleiding in een gesprek met een studentendelegatie zelf toegegeven dat hij handelde onder "onuitstaanbare politieke druk en druk vanuit Leuven". Hierop hebben de studenten een brief verstuurd naar de minister van onderwijs en hebben ze een bezettingsactie gepland.

De actie heeft plaatsgevonden op 9 november. Rond acht uur 's morgens had men de gebouwen van de KUB bezet en iets na tien uur werd er persconferentie in de rectorzaal gehouden, waarna de symbolische actie werd opgeheven. Tijdens de actie waren ook vertegenwoordigers van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) en de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) van de partij om de KUB'ers een hart onder de riem te steken. Nadien zijn de studenten naar het ministerie van Onderwijs gestapt om hun ongenoegen aan de kabinetschef van VDB, Dirk Van Damme, te uiten. Maar het lijkt erop dat Oosterlinck a.k.a. 'de Napoleon van de Dijlestreek' zijn slag heeft thuisgehaald... want het gesprek draaide "op een sissert uit en was ronduit ontgoochelend". Marc Vervenne, de rector van de KUL, zou ondertussen na lang onderhandelen wel schriftelijke en mondelinge garanties gegeven hebben voor overstapmodaliteiten voor de getroffen studenten.

Wat duidelijk moge zijn is dat de nieuwe financieringsstructuren in beide landsdelen volop geïmplementeerd worden. Het credo van de bevoegde ministers luidt meer en meer: "collaterale schade is onvermijdelijk". De wortels van het rationalisatiediscours, het financieringsdecreet en de Bologna-hervormingen moeten echter gezocht worden op een regionalere en globalere schaal. Daarmede zal in de volgende Moeial de 'onderwijsrevolutie' in het economische kader van de "Lissabonstrategie" geplaatst worden...

Bilal Benyaich

INHOUD

- P. 2 Edito**
- P. 2 Van Camps Snode Plannen**
- P. 3 Huisvesting & Scientology**
- P. 4 Ideologiekritiek**
- P. 5 Collectif Sans Ticket**
- P. 6 Bekenissen van een Economische Huurmoordenaar**
- P. 7 Bekenissen van een Economische Huurmoordenaar**
- P. 8 The Quiet War II**
- P. 9 The Quiet War II**
- P. 10 Proza**
- P. 11 Studentenenraad**

DRAAI'S OM? P. 12

Uw en Uwer Kinderen's Toekomst aan de VUB

Er gebeurt weer het een en ander op en rond onze campus, beste lezers. Niet overdreven veel; het blijft immers maar een dood boeltje. Bij het gemiddelde graf van een dode popster is nog meer actie te beleven. Toch worden redactieleden van De Moeial tot vervelens toe lastiggevallen met verzoeken om ons te bezigen met zaken die in de belevingswereld van de student afspelen. Houd daar eens mee op.

Nu zullen wij in 't kort even een aantal campusiale ditjes en datjes bespreken, gevolgd door een ontwikkeling van onze eigenste Studentenraad, die overigens een eigen pagina hebben bedongen in deze Moeial. Wij beloven u dat er nog genoeg andere artikelen op pagina's 1 tot 10 staan.

De dagelijkse sleur van omvergereden paaltjes, semi-geheime pokeravonden in de kelder van De Confrater, en drijvende kattenlijkjes in de vijver naast gebouw M blijft zich herhalen. Maar wacht! Afgelopen donderdag is er een in de wind heen en weer buigend boompje geplaatst; Al Gore heeft ook hier een verpletterende indruk achtergelaten. Nu bleek het ecologisch gezien nodig dit treurige boompje naast het hek te plaatsen, waar dagelijks jongens (van buiten de campus, verdomme) voetballen. Zij maken onze campus onleefbaar - onleefbaar zeg ik u- met hun rebellerend getrap tegen alles wat rond is, veel te luide vreugdekreten daarbij inbegrepen. Gelukkig verhelpt een onbepaalde gezag dergelijke wantoestanden...

Verder beschikken we nu over draadloos internet op de campus, en hebben wij het gerucht opgevangen dat er een hek rondom de volledige campus wordt gezet om ons een veiliger gevoel te geven ofzoiets. 't Zal zeer zeker de aan onzin grenzende zondebokzoekertij van onze geheim agent, de Moeialkwal, zijn. Hij heeft ook z'n mindere dagen.

Nu serieus dan: wij hebben van verschillende kanten het een en ander opgevangen over het optreden van onze studentenraad op de Algemene Vergadering van de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) op 23 november. VVS is de overkoepelende organisatie van de studentenraden aller universiteiten en hogescholen in Vlaanderen.

Sinds de Europese Commissie (EC) in haar laatst uitgegeven paper 'Efficiency and Equity in Higher Education' gepleit heeft voor de invoering en verhoging van inschrijvingsgelden, waait er een nieuwe wind door de onderwijswereld in Europa. Ofschoon de EC geen bevoegdheid heeft in onderwijszaken, lijkt haar 'advies' ingang te vinden; zowel in Nederland (1.500 euro), Kroatië, Hongarije als Engeland zijn inschrijvingsgelden verhoogd of ingevoerd.

VVS verzet zich van oudsher radicaal tegen inschrijvingsgelden, iets wat op de Algemene Vergadering (AV) van VVS na stemming ook is bevestigd. Uit goede bron heeft onze redactie kennis genomen van de goedkeuring en ondertekening van het *European Student Rights Charter*. Hierin staat dat het altijd een streven moet blijven om de inschrijvingsgelden voor studenten te verlagen, en ze uiteindelijk te doen verdwijnen. Omwille van dit principe stemden twee studentenraden echter tegen; die van Leuven (Loko) en, jawel, de VUB-studentenraad-afgevaardigden Jelle Wouters en Alexander Gillemont.

Bovendien zijn ze erin geslaagd om hun tekst "Publiek-Private samenwerking: de uitdaging voor het Vlaamse Hoger Onderwijs" verkocht te krijgen aan de AV. Bijgevolg zal dit het nieuwe congresonderwerp van VVS zijn. Hierin wordt gepleit voor verregaande samenwerking met de privé-sector. Zo is het volgens onze vertegenwoordigers geen enkel probleem dat de master-na-masters (manama's) exorbitant hoge inschrijvingsgelden gaan kosten; het bedrijfsleven zal immers wel bijspringen. De invloed van de privé-sector op hetgeen wij leren, en vooral wé dit kunnen leren, zal zo enorm toenemen. Aangezien wij allemaal studeren voor het bedrijfsleven, en aangezien het bedrijfsleven het beste weet naar welke kennis behoefte is, moet dit geen enkel probleem zijn, toch...?

De inspanningen en goede bedoelingen van de meerderheid der studentenraadleden geen onrecht aandoend, wordt de heimwee naar de ploeg van Brahim van vorig jaar langzaam groter en groter. De VUB-student verdient beter.

De Redactie

Als het aan rector Van Camp ligt, blijft de VUB niet gespaard van structuurwijzigingen en innovaties. Probleemrijke situaties als degene waar wij ons nu in bevinden, lenen zich altijd goed voor ingrijpende veranderingen. Een staaltje 'Ordo ab chao' in zijn zuiverste vorm; onder het mom van crisisbezweering aandringen op aanpassingen die an sich zeer weinig met de oorzaak van de situatie te maken hebben. Zo trok onze rector de

voorbeeld. Dit houdt in dat wij afscheid nemen van de term faculteit (hoe dat met de facultaire kringen verder gaat zal ook een interessante situatie worden –och klakken, arme klakken), en overschakelen op een indeling zoals ze die in Engeland en de Verenigde Staten kennen.

'Schools', 'colleges', 'prerequisites' en 'credits' zijn ook woorden. En wij gaan die gebruiken, of zoiets; dat verstaan wij onder flexibilisering en

Wij willen u trouwens de volgende slagzin uit PVC niet onthouden: "Zeggen wat we doen, doen wat we zeggen, bewijzen dat we het doen". Het klinkt als een populistische slogan van een partij die er prat op gaat 'de stem des volks' te spreken, maar niets is minder waar; het is onderdeel van PVC. Dat holle bewoordingen als bovenstaande geïntroduceerd dienen te worden, wekt vooral de indruk dat dit voorheen niet het geval was. Dat verklaart opeens een heleboel...

Gent is the future

Zoals op de voorpagina van deze Moeial te lezen valt, wordt reeds volop gezocht naar allianties tussen de Vlaamse universiteiten, waarbij de groten de kleinen coöpteren. De KUL probeert de KUB onder haar vleugels te krijgen, de rector van de UGent heeft een ideaalbeeld van één grote Vlaamse Universiteit... Iedereen met een vleugje realiteitszin weet het al lang: we stevenen af op een twee-universiteiten-systeem. Leuven en Gent overleven, de rest mag tot 2012, wanneer de VDB-financiering volledig van kracht gaat, blijven spartelen. Het is daarom nauwelijks verwonderend te noemen dat de periferie-universiteiten elk een veilig heenkomen zoeken bij een der centrale machten. Zo ook de VUB.

Voor ons zou de frontvorming een samenwerking met de Universiteit Antwerpen kunnen opleveren. Maar ja, Antwerpen... Waarschijnlijker is dat de VUB en UGent op lange termijn aan belangending gaan doen. Paul Van Cauwenberge, rector te Gent, pleitte in zijn openingspeech nog voor het overkoepelen aller universiteiten door de UV, de Universiteit Vlaanderen. Het stijgen op wereldrankings lijkt welhaast een doel op zich geworden. Vervolgens durft dit mannetje zelfs de woorden *The times, they are a-changin'* in zijn mond te nemen, de noodzaak van verandering benadrukkend. Ja, die Van Cauwenberge is ook niet onbekend met het principe van 'ordo ab chao'. Nu, als we toch zo ongenueanceerd met citaten van Dylan aan het strooien zijn: *It ain't me, babe; it ain't me you're lookin' for*. We hoeven jullie niet –ook niet in 2012.

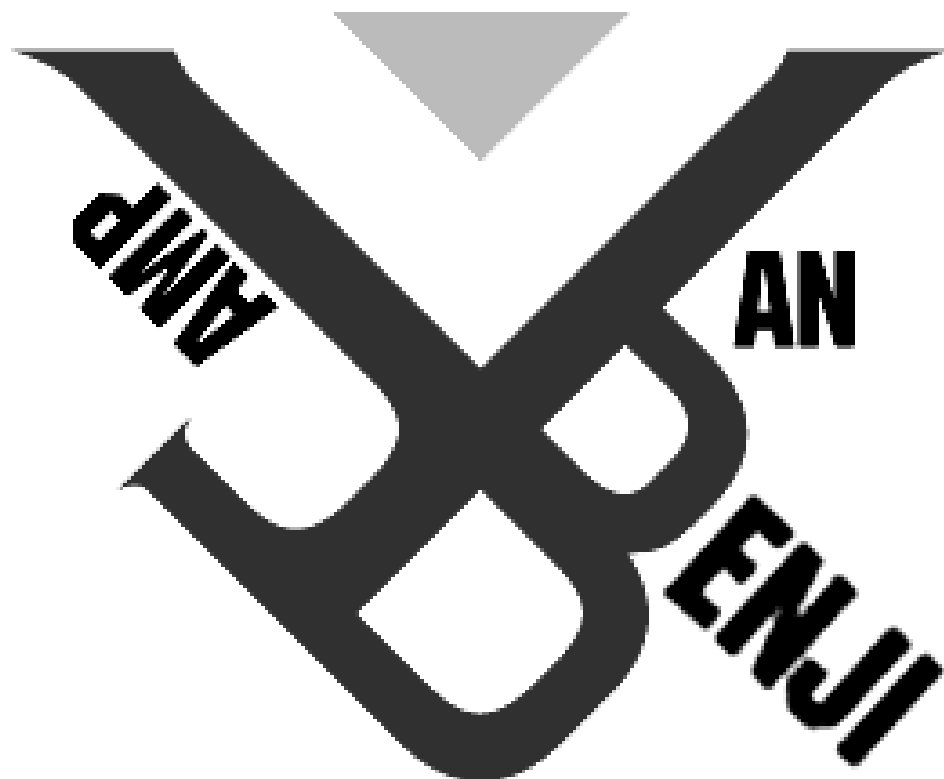
Onze rector heeft zich een pragmatische en minder principiële houding aangemeten; het is ons ter ore gekomen dat Van Camp weinig problemen ziet in het interuniversitair concept, waarin Brussel een campus van de UGent zou worden. De wetenschappen, die nu al interuniversitair zijn, zouden dan rond 2012 zo'n zestig kilometer naar het noordwesten verhuizen. Dit zijn dan ook de opleidingen die het meeste geld kosten. Als wederdienst wil de VUB de taalwetenschappen, rechten en pol&soc behouden, ons 'redelijk eigenzinnig' karakter hoog houdend. Gezien de immense aantrekkingskracht van de Blandijn op al onze Gentse pseudo-hippe vriendjes –ook die van andere richtingen– lijkt de kans dat deze eis van onze rector wordt ingewilligd zeer miniem. Onze zwakke positie in het Vlaamse onderwijs-landschap laat ons niet toe hogere condities te stellen bij een mogelijke samenwerking; Calimero heeft ook nooit de moed gehad zijn halve eierdop af te zetten. Wij zullen ons derhalve tevreden moeten stellen met fikse toegevingen. Of dat wat we er voor in de plaats krijgen nog de moeite waard is, zal de toekomst uitwijzen.

Let wel: bovengenoemde plannen zijn nog geenszins officieel; maar wij moeten u vragen elke ontwikkeling in de komende periode nauwlettend in de gaten te houden en tegen het hierboven schaduwlicht te houden. Wij houden u op de hoogte.

Daniel van der Meer & Piet Van de Velde

HAIKU
door
[MeToiKos]

De doffe beats in de bunker
bloemenexplosies op de muur
liefde gloeit op in het donker
gaat rond als 1 dansend vuur

afgelopen weken de faculteiten langs, bewapend met een flitsende diavoorstelling en enkele dozijnen aan managementkretten als 'remediëringplannen' of 'raamakkoorden', om de verschillende geleidingen van zijn plan op de hoogte te stellen. Plan Van Camp is een reactie op plan VDB; de absolute financiële verbetering van de andere Vlaamse universiteiten (KUL en UGent 9 miljoen euro erbij; UAntwerpen 1 miljoen) betekent immers een relatieve achteruitgang voor de VUB die het met onveranderde inkomsten zal moeten rooien. Laten wij ons dat zomaar gebeuren? Natuurlijk niet. Of we doen in ieder geval goed alsof. Houdt u ook zo van de gebroeders Grimm? Aanschouw dan het Plan Van Camp (PVC), en de samenwerkingsvoorstellen die in de rectorale wandelgangen de ronde doen.

PVC

Wij moeten hier duidelijk stellen dat PVC pas net gelanceerd is; in hoeverre de rectoren wil wet is zal nog moeten blijken. In ieder geval gaat men vanaf januari beginnen met het bekende circus van oeverloze staaltjes van belangen-vertegenwoordiging en overleg ('een stukje commitment' noemen wij dat ook wel) van de verschillende faculteiten en decanen om in 2009 tot de uitvoering van het plan over te kunnen gaan.

Van Camps voorstel is een drieluik, waarvan het middenstuk ons het meest zal interesseren. De twee zijpanelen betreffen enerzijds de 'administratieve onderbouw voor het begeleidingonderwijs' (bijvoorbeeld een centraal aanspreekpunt voor werkstudenten) en anderzijds de samenwerking (of 'joint education' voor de taalpuristen onder ons) met (inter)nationale universiteiten en hogescholen als de ULB, het Vesalius College, Renmin in China, Kent in Engeland, of in de toekomst mogelijk de Universiteit van Antwerpen. Tot dusver weinig verrassends, maar u bent al langer dan vandaag bekend met de gang van zaken aan de VUB; het drieluik ontvouwt zich.

Het pronkstuk van Plan Van Camp is het afschaffen van de faculteiten in hun huidige hoedanigheid. Onze universiteit telt acht faculteiten. Dat zijn er acht te veel, en aan onderhoud onderhevig bovendien, aldus de rector. Daarom ondergaat onze onderwijs-structuur een metamorfose naar Angelsaksisch

rationalisatie. PVC komt er op neer dat alle studies in een viertal interessegebieden of schools worden geplaatst. In het huidige voorstel zijn dat 1) Wetenschap & Techniek; 2) Gezondheid; 3) Mens & Maatschappij; en 4) Taal & Cultuur. Elke opleiding krijgt in een dezer categorieën een plaats. Hierdoor zullen bachelors breder, en masters gespecialiseerder en evenrediger verdeeld zijn. Op die manier stomen we bachelorstudenten in drie jaar klaar voor de arbeidsmarkt, en kunnen masters eindelijk internationaal competitieve breinen opleveren. Weer een doelstelling van de Bologna-akkoorden gehaald! Waren deze nou een doel of een middel? Ach, wie weet dat nog helemaal.

De terminologie van de studiegebieden of 'schools' valt overigens opzienbarend veel samen met die van het Nederlands voortgezet-onderwijssysteem 'De Tweede Fase', een der grootste mislukkingen van educatieve innovaties van de afgelopen dertig jaar. Lees en bemerk de overeenkomsten (tussen haakjes de vier 'profielen' in Nederland): Wetenschap & Techniek (Natuur & Techniek); Gezondheid (Natuur & Gezondheid); Mens & Maatschappij (Economie & Maatschappij); en Taal & Cultuur (Cultuur & Maatschappij). Of dit een toevallige samenloop is of niet, is vooralsnog onduidelijk. Het is te hopen, want zodra we onderwijs-systemen op reeds mislukte structuren baseren, zijn wij nog erg ver van een oplossing verwijderd.

Zoals u al verwachtte, is de overgang naar het Angelsaksisch model er niet een van louter educatieve aard; dansen naar de pijpen van Vandenbroucke is heden ten dage wel zo efficiënt. *Erst kommt das Fressen, dann die Moral...* Want wij gaan scoren op parameters, zo heeft u het nog nooit meegemaakt. De 45 procent uit de pot van VDB bestemd voor onderzoek zal in dit systeem beter benut kunnen worden.

De implicaties van het plan van Van Camp zijn moeilijk te voorspellen. Dat het ingrijpende wijzigingen gaan zijn, staat wel als een paal boven water. En dat de vernieuwingen gelegitimeerd worden door te wijzen op rationalisatie en uniformiteit doet ons ook niet rustiger slapen. Nu hebben wij niets te klagen over onze nachtrust, maar volgende generaties zullen het zeker lastiger krijgen. Wij kunnen u enkel op het hart drukken eens verder na te denken over PVC; we hebben nog twee jaar discussie voor de boeg.

Huisvestingsprobleem!?

Bezetten met een Boodschap

Geen dak boven het hoofd, kan u het zich voorstellen? Zoniet, weet dan dat het gemis aan een eigen stek verre gaande psychologische en fysieke gevolgen kan hebben. U hoeft met al uw nestwarmte, veilig omkaderd en afgesloten, geen angst te voelen voor de hemel die op ons hoofd vallen kan. Nu zijn er ook mensen die al dan niet vrijwillig op straat leven. In die situatie gedwongen en op zoek naar een onderkomen, komen daklozen terecht in een wat tot voor kort een leegstaand pand was op de Waterloolaan 103 hier te Brussel. Een kantorenblok van ongeveer 10.000 vierkante meter.

We spreken dinsdag 7 november, de deur staat open en eenmaal binnen worden we vriendelijk verwelkomd, en beantwoordt men geduldig onze vragen. Men benadrukt direct en meermaals het feit dat dit geen kraakactie is maar een bezetting van leegstaande gebouwen, omdat er een duidelijk politiek statement aan de basis van de actie ligt.

Zo luidt het, maar om een beter overzicht te geven heb ik voor u en niemand anders, ja u, en ook een beetje om de niet zo blijde boodschap te verkondigen, één van de Nederlandstalige leiders van de bezettingsactie geïnterviewd. Zijn naam is Manu Chiguero. Hij is groepswerker van *Chez Nous/Bij Ons*, een organisatie -vzw- die zich inzet voor de daklozen. Daarnaast is hij ook straathoekwerker.

WHAT'S GEBEURD, EEN SYMBOLISCHE ACTIE

Moecial: Dag Manu, laten we maar met de deur in huis vallen. Hoe is deze actie ontstaan?

Manu: Het waren de huurbonden die als eersten een symbolische huisvestingsactie wilden opstarten om een aanklacht te uiten tegen de lange wachtlijsten voor het verkrijgen van sociale woningen. Het is begonnen op 8 oktober, met de wil 3 gezinnen onder te brengen die zich geen deftig onderkomen konden permitteren. Daaruit is het idee gegroeid een leegstaand pand te bezetten. Er is dan een mail aangekomen bij *Chez Nous/Bij Ons*, een oproep ter ondersteuning van de actie. Wij zijn op de kar gesprongen tezamen met nog enkele verenigingen -5 in totaal: *Union des locataires Maroleinne*, *Union de locataires de Saint-Gilles*, *Syndicat des Locataires*, *collectif COLERE en Chez Nous*.

Bij Ons zit het zo, we doen mee vanuit de verantwoordelijkheid die we hebben tegenover de daklozen. De eerste nacht hebben we een veertigtal mensen kunnen herbergen. Dat is blijven groeien tot wat vlug en nu nog altijd, een groep is van 160 inwoners. Daarbij komt nog dat er 110 op een wachtlijst staan om in een pand met weinig comfort te komen wonen. Als dat niet genoeg zegt... er zijn genoeg tekenen aan de wand. Het is echt een groot probleem.

Ik persoonlijk zet me actief in uit een niet aanvaardbaar van onrecht. Om je maar één voorbeeld te geven: er is een overconsumptie en -productie in onze samenleving, en dit tegenover mensen die sterven op straat van honger en vooral van koude. Recht op huisvesting en recht op hygiëne zijn basisrechten die staan opgeschreven in de Belgische grondwet.

Wij zien vanuit de realiteit dat er nog altijd mensen een tekort aan basisbehoeften hebben. In het algemeen is het besef bij de bevolking laag; de media spelen er niet veel op in. Plus, de getroffen zijn de armste onder ons en hebben dus niet veel invloed, er wordt niet echt naar hun problemen geluisterd. Stigmatisatie en vooroordelen van en tegenover daklozen vindt men overal terug.

Wij willen meer aandacht voor deze oorzaken om daar te bezetten. Een politieke boodschap staat immers aan de basis van de actie. Wij zijn geen anarchisten die uit eigen belang enkel voor zichzelf een woning kraken! Wij hebben een heel brede basis van organisaties en mensen die niet in het gebouw verblijven en die de problemen van de bewoners willen verhelpen door de politiciers bewust te maken van de maatschappelijke situatie waarin zij verkeren. De daklozen zelf uiten hun ongenoegen met slogans als: 'nous sommes pas de la merde!' en 'wij zijn ook mensen!'

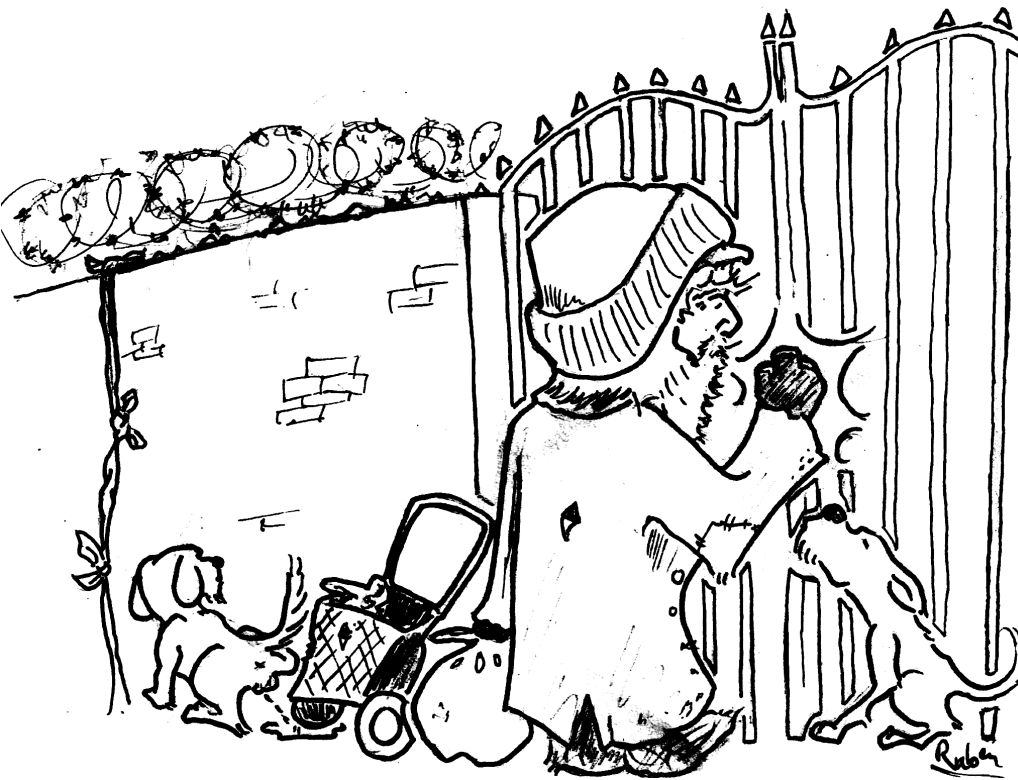
Wat zijn de feiten waar u zich op baseert?

Manu: In grootsteden is zich huisvesten moeilijk door de hoge huurprijzen, en ze stijgen nog altijd.

Een voorbeeld: het minimum leefloon van het OCMW is 640 euro. In Brussel betaald men minimum 350 à 400 euro voor een woonst -de naam waardig- terwijl de visie van de regering is dat er maximum 1/3 van het inkomen naar het betalen van huishuur zou mogen gaan. Daar bovenop komt nog dat men in het begin een bedrag van minstens 1.000 euro als huurwaarborg betalen moet. Het OCMW komt meestal niet tussen, en hier komt de stigmatisatie duidelijk naar

leegstaat en waar geen bestemming aan gegeven wordt, mag ingenomen worden) en op basis van de huisvestingsproblematiek hebben we de eigenaar aangeklaagd.

Wij zijn niet de beklagden, het zijn de eigenaars die zich moeten verantwoorden voor de leegstand! Maar uiteindelijk heeft de vrederechter besloten dat het recht op privé-bezit of eigendom primeert op het recht op huisvesting. In België is er een verschil tussen reële en formele rechten. We

voren. OCMW-waarborgen wekken argwaan op bij de huisbazen. Die goedkope woningen gaan veelal gepaard met slechte sanitaire faciliteiten, tot zelfs het ontbreken van een toilet, of het ontbreken van ramen, slechte hygiëne, kakkerlakken, enz....

Velen worden het slachtoffer van huisjesmelkers, want er zijn geen alternatieven -afgezien van de sociale huisvesting. Maar daar zijn er weer lange wachtlijsten. In Brussel alleen staan er 25.000 gezinnen op, in Vlaanderen 117.000 en in Wallonie 175.000. En daklozen zijn er niet echt welkom. Bij *Chez Nous* zijn er elke week 30 à 50 mensen die ons contacteren in verband met huisvestingsproblemen.

Verder is er een leegstand van minstens 15000 gebouwen in Brussel, waarmee op dit moment helemaal niets gebeurt. Die huizen staan daar maar te staan tot verkrotting toe. En dat is een doorn in ons oog. Wij die een onderkomen voor vele mensen zoeken, zien dat er plaats genoeg is, maar de politieke wil ontbreekt. Je moet weten dat de overheid eigenaar is van een groot deel van deze bestemmingsloze woningen.

DE SCIENTOLOGY KERK

Voor we naar de politiek over gaan. Als ik een leegstaand huis heb en jullie zijn in de buurt, dan ga ik een extra slot kopen. Wat is de reactie van de eigenaars op de bezetting van hun gebouw?

Manu: Ons pand, een kantorencomplex, was eigendom van de Waalse Regering voordat het overgekocht werd door de Scientology Kerk, een sekte die in het kantorengedouw zijn Europese zetel wil uitbouwen. Daar had niemand notie van, en het gebouw stond al drie jaar leeg.

Allereerst hebben ze ons willen provoceren en ons er letterlijk willen uitsleuren. De politie is tussenbeiden gekomen en heeft correct gereageerd. Je mag het recht niet in eigen handen nemen, je moet naar de rechter. Hierna is een rechtszaak in kortgeding door onbekenden ingezet, dit buiten ons medeweten. We werden veroordeeld tot onmiddellijke uitzetting, maar de veroordeling werd niet direct in praktijk omgezet en wij werden op de hoogte gebracht van de uitspraak. Hiertegen hebben wij ons met alle wettige middelen verzet, op alle mogelijke niveaus, de media, de politiek en ook via het gerecht. Onze advocaten hebben op basis van de wet Onkelinx (die zeg dat een gebouw dat langer dan 2 jaar

moesten de 15de november het pand verlaten; we hebben dit in alle rust en vrede gedaan.

Toch waren er ook positieve kanten aan de uitspraak. De vrederechter is ons gevolgd in onze aanklacht van de huisvestingsproblematiek, en heeft overheden als het OCMW, Minister Onkelinx, het stadsbestuur, de burgemeester van Brussel en de bevoegde schepen ter verantwoording geroepen. We zijn er in geslaagd om van een privaatrechterlijke zaak tussen bezetters en scientology, een publiekrechtelijke zaak te maken tussen krakers en de overheid! Voorts is er om het kort te houden een wettelijk kader gecreëerd waarin het mogelijk is openbare gebouwen die aan de wet Onkelinx voldoen, te bezetten, met de garantie niet uitgewezen te worden zonder een herhuisvesting. Dit was de wettelijke tweestrijd.

Inderdaad. U sprak ook over provocatie; vertel.

Manu: Het ging van voortdurend foto's trekken en filmen, over geld bieden (2.500 euro p.p.) om de bewoners uit te kopen of een ander gebouw te kopen om ons onder te brengen, tot een mol die probeerde de groep in tweeën te splitsen. Uit principe en ideaal zijn we daar niet op ingegaan. Wanneer de scientologykerk inzag dat het niets uithaalde, hebben ze hun leden gemobiliseerd, en op een maandagmorgen om 5 uur 30 zijn ze met een honderdtal man binnen gevallen en hebben een deel van het gebouw herbezeten. De meeste kwamen van Denemarken, Italië, Amerika en Zwitserland overgevlogen. U ziet; geld speelt voor die sekte geen rol, en de invloed op hun leden is enorm. De spanning was geladen.

POLITICOLOGY

Hoe reageert de politiek op jullie actie en wat zijn voor jullie de oplossingen?

Manu: Om de politiek te overtuigen hebben we langs twee kanten gewerkt. Ten eerste door het huisvestingsprobleem duidelijk te maken. Ten tweede hebben we de antipathie voor de scientologykerk proberen uit te buiten en om te buigen in sympathie voor onze beweging. Ik moet benadrukken dat de bezettingsactie absoluut niet ontstaan is tegen de sekte, maar wel om de vernoemde problemen aan te klagen.

Het is zo dat bijvoorbeeld de burgemeester geen sektes in Brussel wil, laat staan een Europese zetel; hij steunde ons dus in dit opzicht. Het

belangrijkste is echter de huisvestingsproblematiek, en alle partijen zeggen dat er echt wel eens iets moet veranderen.

We hebben goede contacten met politici van vele partijen. Zij luisteren naar wat we te vertellen hebben en zij geven ons raad. Ik kan er u enkelen opsommen: Steven Vanackere (CD&V), Ronny Buyle (SPA), Els Vanamper (VLD), J.P.Demol (GROEN!) en mijn verontschuldigen aan zij die ik vergeet te noemen. Het is zo dat we de volledige steun voor onze actie hebben van de GROEN!-, SPA-, Spirit- en Ecolo-fracties.

Dus de doelstelling van de actievoerders, zijnde meer aandacht voor de problemen, is zeker al verbeterd, maar wat doen de politici en wat willen jullie dat ze doen?

Manu: Onze taak is de problemen op de politieke agenda te plaatsen, niet de oplossing te hebben. Het is aan de politici om iets aan de situatie te veranderen. Als ze zouden uitvoeren wat ze beloofd hebben bij de vorige verkiezingen - namelijk 5.000 nieuwe sociale woningen - dan is al een eerste stap gezet. Maar het komt er niet van! Beste politici, zeggen wij, jullie kunnen de situatie verbeteren en jullie beloven dat ook, maar er gebeurt niets. Dat ze eens hun lui gat oplichten. Wonen is een RECHT, geen gunst!

Als onze problematiek op de agenda staat, willen wij wel mee overleggen en raad geven om tot een mogelijke oplossing te komen. Voor ons moet men geen grote investeringen doen in de aanbouw van nieuwe huizen, wij denken dat het zou volstaan te investeren in het bewoonbaar maken van een deel van de leegstaande gebouwen, en dat zijn er heel wat (minstens 15.000). Dan is volgens ons het probleem grotendeels opgelost. Er staan genoeg gebouwen leeg die men kan omvormen naar woongelegenheden. Eigenaars van leegstaande panden zouden moeten verplicht worden tot renovatie of uitbesteding aan derden, bijvoorbeeld aan de overheid, die er volgens het goede-huisvader-principe" zorg voor dragen. Ook zou de overheid de huurprijzen kunnen reglementeren.

EEN KLEINE SAMENLEVING IN EEN GROTE MAATSCHAPPIJ

Dan nu even over de bewoners: wie zijn zij? Hoe organiseren ze zich? Hoe leven ze samen?

Manu: Er is een diversiteit van mensen: mensen zonder papieren; alleenstaande mannen of vrouwen; families die slecht gehuisvest zijn of waren; studenten; maar het merendeel zijn daklozen. We vinden alle leeftijds categorieën terug: van kindjes tot bijna gepensioneerden. Er zijn een twintigtal nationaliteiten aanwezig, en verscheidene godsdiensten zijn vertegenwoordigd, geen sektes (hartelijke lach).

Elke dag is er permanentie, in shifts wordt er van 10u tot 20u een onthaal opengehouden, om de nieuwkomers en nieuwsgierigen te ontvangen. 's Nachts is er een waakploeg, om alles ordelijk te laten verlopen. De bewoners regelen zelf een kuisploeg per verdieping; er is respect voor het gebouw. Één keer in de week is er bewonersraad, waar alles besproken kan worden. Eénmaal is er iemand uitgezet, een gezamenlijke beslissing. Je moet het zien als een soort volkstribunaal. Op termijn wilden de bewoners culturele activiteiten laten doorgaan, van muziekconcerten tot schilderijtentoonstellingen, om mensen dichter bij elkaar te brengen.

Zijn er, nu dat jullie terug op straat staan, nog verdere acties gepland?

Manu: Wel, we hebben tijdelijk andere opvang gevonden en we wachten af om te zien of er iets verandert. Komen er geen oplossingen, dan sluiten we verdere acties niet uit! Heel onze groep wil niet wachten, ze weten nu dat g! Û georganiseerde armen de overheid kunnen dwingen hun maatschappelijke situatie te veranderen.

Manu, dank u wel.

En ook u lezertjes om het tot hier vol te houden, ik wens jullie dan ook een pracht van een examenperiode en happy christmas, mogen er veel witte sneeuwvlokjes op uw huizekes neerwarrelen.

Nada

Ideologiekritiek: Het Geweeklaag Van De Bergen

Wat voorafging: Toen John Earl Gray uit de gevangenis kwam was hij vastbesloten het geheim der absolute vrijheid tot in haar meest verborgen vezels te doorgronden. Groot was echter zijn teleurstelling toen hij onverbiddeijk op de hardheid der moderne wereld stootte. In eerste instantie gaf John zich over aan de algemene illusies van deze tijd: naarstig ging hij op zoek naar werkzekerheid en carrièremogelijkheden. Alhoewel het vooroordeel tegen ex-gevangenen hem daarbij vooreerst parten speelt, slaagt hij erin uiteindelijk toch in het te schoppen tot meestermetser. Daarbij krijgt hij, op persoonlijk aanvragen van de plaatselijke hoogwaardigheidsbekleder, de leiding over het oprichten van een geheel nieuw stadsdeel teneinde grote sommen geld wit te wassen. Al gauw breekt echter de grote cement-crisis uit, en John is radeloos en verloren. Wanneer hij vervolgens Sundri ontmoet, verlaat hij voorgoed de moderne wereld. Sundri blijkt echter niet alleen een groot leermeester, maar ook een volgeling van De Karakol en een prediker van het passieve leven. Monkie, ofte de Boedha die overwint in de strijd, slaat Sundri vervolgens in gruzelementen en brengt John nietsvermoedend naar de bergen van het geschreven en het te schrijven. Daar wordt John ingewijd in de geheimen van de kinderen van de bergen. Wanneer hij vervolgens weer verlicht zijn pad vervolgt leidt dit pad hem tot de zonnemoord, en de wereld hult zich in schaduw. John begint dan ook aan de voorbereidingen van een feestmaal en gaat vervolgens op wandel. Daarbij ontmoet hij allerlei nieuw-genodigden en schudt die snel weer van zich af... (Lees ook eens de vorige afleveringen op <http://www.freewebs.com/bramlangmans>)

De dag was ondertussen alweer een hele tijd gevorderd in de richting van de nacht. Doorheen de takken van de bomen viel kristallijn fluorescerend licht: tekenen der ionisatie. Als door een briesje voortgedreven ontvouwde zich de tijd in conflicterende directies. John liet de wonderse wijsheid der natuurillusies speels-frivool inwerken op zijn gemoed en voelde zich gelaten. Hij verloor zichzelf in elke blinkende druppel levensvocht die hij zich zag vormen aan de gouden nerven van de bladeren. Een hartstochtelijke euforie maakte zich van zijn gehele wezen meester.

Toen hij echter plots werd aangeklampt door een bijzondere figuur werd zijn lichaam overspoeld met de intense radiaties van dit onbekende wezen. "Ach heer, vergeeft u mij, maar ik hoor zo hard de regen. Zij bonst als zware donderslag neder op mijn slapen, en ik weet het nu wel zeker: Quetzla doet mij teken. Laat ons daarom samen ons hoofd neerplanten in de modderstroom rondom de wortels van die eik die daar die els omhelst, en laat ons offeren aan het leven." "Vriend," sprak John, "hebben wij ons dan nog niet genoeg geofferd aan dit schijnbeeld van een leven? Hebben wij ons hoofd niet reeds lang genoeg begraven onder slijk en onder leugens? Hebt gij niet gehoord dan van de kracht van het geheugen? Weet gij niet van de morgenstond waar wij ons allen op verheugen? Bovendien is het hier kurkdroog en groeien hier geen elsen." "Ach heer, gij bezigt blijkbaar de begrippen van een geheel verstarde wereld en ziet de samenhang niet tussen toekomst en verleden. Staat u mij toe mijzelf even voor te stellen en te verhalen van mijn leven." John liet een diepe, weeklagende zucht weerklinken en rolde de ogen schuin naar boven als een teken van totale desinteresse en *ennui*. "Beste man, al diverse afleveringen lang tracht ik te genieten van een rustige wandeling in dit serene boslandschap vol weltschmerz en ook leegte, maar steeds opnieuw wordt mijn rust danig verstoord door verdwaalde individuen zoals uzelve die zich blijkbaar geen raad weten met hun oude leven in deze nieuwe wereld, en ik moet u vanuit het allerdiepste van mijn hart zeggen meneer: het begint me fameus de keel ende kloten uit te hangen! Gaat heen met uw oeverloos gezwets en laat mij gerust!" Met deze woorden dacht John zich aan het gezelschap van deze waanzinnige ontrokken te hebben, doch niets bleek minder waar. "Ach heer!" meende een derde stem zich namelijk plots in het gesprek te moeten vermengen, "Voelt gij dan niet de intensiteit van zijn radiale straling zoals die zich te pletter werpt tegen de voorkant van onze hoofden? Wordt gij dan niet overweldigd door de enorme kracht waarmee deze man de wereld overspoelt? Bent gij u niet bewust van de elektromagnetische fluctuaties die uit zijne richting emergeren? Hebt gij geen ontzag voor de mysterieuze krachten die zich hier voor u manifesteren? Ziet gij niet hoe al de rest als een lelijke schaduw verwordt bij wat deze man u nog kan leren? Weet gij niet hoe deze man het zelfbelang doet slinken om de goden zelf te eren? Hebt gij dan geen schrik omdat niets u tegen zijne machten kan verweren? Wat dacht gij daar misschien tegen in te brengen? Granaten en geweren?"

John had al snel door dat hij hier te doen had met twee schepsels die niet waren bezwaken voor de heerschappij van het rationele. Zijn gesprekspartners waren immers beide overduidelijk vrijgesteld van enige invloed die van na de Franse Revolutie dateerde. Zij spraken niet in de binaire taal die de moderne wereld overheerste, en hadden blijkbaar ook nog nooit van correcte redeneervormen horen spreken. John besloot dan ook drastisch van strategie te veranderen: "Awel ja, ge zegt het maar, ik sta voor alles open. Maar ge weet toch zelf ook wel hoe het vallen van de avond steeds bekend stond als gerelateerd aan het ontluiken van de hemel en hoe iedere ademtocht exponentieel invloed uitoefent op het groter worden van de wereld. Vandaar dus, zie eens ginder ver!" en hij zette het op een lopen.

John liep zichzelf nu te pletter en ging soms sneller dan het licht om aan zijn metgezellen te ontkomen. Uiteindelijk liet hij zich, de ademhaling snel en schor, neer tussen wat bomen. Toen hij evenwel weer min of meer op adem was gekomen, stelde hij tot zijn ontsteltenis vast dat hij zich plotseling bevond in de enige groengebleven oase die deze bergen nog restte: overal anders waren zij immers plots verworden tot wat hard en koud gesteente. Om zijn oog van deze vreemde gang van zaken te overtuigen beklom hij snel een bergtop en keek rondom zich naar beneden, doch de schone bossen die hij bewandeld had waren allemaal verdwenen. Zij schenen John nu toe als een wazig-ver verleden. Hij besloot dan ook rechtsomkeer te maken in de richting van zijn feesttafel en ging dus maar weer henen. Doch een luid en klagend snikken overspoelde toen zacht de ruimte. John dwaalde tussen een doolhof van stenen, op zoek naar de bron van dit onwaarschijnlijke geluid. Al snel ontwaarde hij een zielig gedrocht dat zomaar in het midden van de weg in een grote plas kwijl lag te creperen. "Hey vriendje, vindt gij dat wel normaal ja? Zo een beetje in het midden van de weg een hoop water en wind liggen maken? Zet u eens recht en gedraagt u zoals het een mens betaamt die geen pathetische loser is!" sprak John de man streng en met aandrang toe. "Ach heer," zo klaagde het gedrocht, "weet gij dan niet dat de zon nu dood is? Eeuwenlang was zij onze trouwe bondgenoot en levensbrenger, schenker van de wereld. Eeuwenlang namen wij haar zachte warmte als vanzelfsprekend in ontvangst, maar ach, hoe graag zouden wij haar warmte nu nog eens met volle liefde en overgave willen omarmen... Haar licht was ons een leidraad en een richtsnoer voor het leven; maar voorwaar, ik zeg u dat het te laat is nu, reddeloos verloren zijn wij, laat mij dus maar schreeuwen!" "Ach zo, u bent dus één van die pathetische zekerds die nog niet klaar zijn met dit leven? U wenste dat de zon weer terug was en u helder werd beschenen? Maar vriendje toch, ik zelf heb de zon voor u vermoord! Ik zelf was de boosdoener die uw leven heeft verstoord! Wilt gij dus gerechtigheid, welaan: maak mij dan van kant! Maar als gij dat niet kunt, houdt dan gewoon uw bakkes dicht, want uw gejang is ambetant en ik heb het niet zo begrepen op van die losers zoals gij: een waardig mens kent vanzelfsprekend ook emoties maar heeft toch ten allen tijde nog zichzelf in de hand. Gij bent gewoon een zieligaard: als ik nu eens de wereld was, dan waart gij daarvan de rand die langzaam afbrokkelt onder de krachten van erosie en het menselijk verstand. Wat had gij dan verwacht misschien? Viel er zo nog wel te leven? Overal bespiedde zij ons en zij kon zo slecht vergeven. Ik heb u niet uw richtsnoer ontnomen doch heb juist uw lot verheven tot iets waarover gij niet langer verantwoording hoeft af te leggen. Houd dus op met blijten, of ik zal u nog wat zeggen!" Bij deze woorden was het gejang van de laatste

mens inderdaad iet of wat in volume en intensiteit afgenomen, maar het was sterker dan hemzelf en kwam al snel toch weer naar boven. "Ach heer, gij waart het dus die mij het levenslicht heeft ontnomen? Gij waart het die onverbiddelijk scherven maakte van mijne dromen? Ach, ik zou uw wel willen aanvallen, maar ik heb niet eens de kracht om van de grond te komen. Met de zon stierf ook ik: mijn leven is mij ontnomen en ik weet niet meer naar waar ik ging of van waar ik was gekomen, maar ik weet dat ik nog slechts sterven wil, ik voel reeds hoe ik langzaam verzvolgen wordt door het zwart en ook de duisternis die de schaduwen omzomen."

John aarzelde even of hij toch deze man misschien maar beter uit zijn leiden kon verlossen, maar op het laatste nippertje beheerste hij zich toch maar en sprak de volgende woorden: "Ach vriend, als gij dan echt dit leven en deze wereld achter u wilt laten, welaan dan, ga uw gang! Maar luistert eerst even naar mij en denk goed na over mijn woorden want misschien kunnen zij u op minder sombere gedachten brengen." De man ging nu, nog steeds snikkend, recht op zitten en met gespitsde oren en een blik van enigszins hoopvolle verwachting luisterde hij naar wat John hem zou vertellen. "Gij kunt uw leven ontkennen als het al te zwaar op u begint te wegen, en gij kunt u zelve misschien wijsmaken dat dit niet eens uw echte leven is, dat het echte leven elders op u wacht, misschien zelfs in de dood. Gij kunt besluiten dat gij de wereld niets meer te bieden hebt, en de wereld u ook niet. Gij kunt besluiten te verdwijnen. Maar, mijn vriend, als gij dat besluit, zijt gij dan niet gewoon - zwak? Immers gij kunt er ook voor kiezen om nieuwe moed bijeen te rapen en uw leven te herscheppen zoals ik. Gij kunt weer wensen en weer willen, weer dromen en weer hopen; gij kunt uw rug steevast naar dat oude trieste leven en die moedeloze sleur toekeren om u met herboren krachten naar een nieuw tijdperk te begeven; gij kunt hier blijven liggen, maar gij zoudt ook kunnen - leven!" Deze woorden schenen echter niet het gehoopte effect te sorteren op de laatste mens, die mistroostig zijn ogen weer nedersloeg. "Ach heer, gij spreekt met zoveel kracht en levenslust, doch de gevleugelde hoop waarvan gij mij spreekt is mij totaal onbekend en ik weet: ik ben verloren. Het leven met zijn zachte lendenen kan mij niet meer bekoren. Gij leeft dan misschien wel op bij deze nieuwe eeuwige duisternis, maar ik kan nog slechts denken aan het vertrouwde ochtendgloren."

John zag de situatie hopeloos in. Met een diepe zucht liet hij het hoofd en de schouders zakken en sprak: "Ach man, *you're bringing me down!* Ik voel dat ik u ga moeten verlaten want ik word er een weinig moedeloos van om hier met u te

liggen praten en sebiet zie ik het zelf niet meer zitten en wil ook ik het leven - laten. Maar blijft gij hier toch niet zo weezinwekkend triestig treuren! Zet u op uw beide voeten en wandel diep door waar de wouden vroeger waren en ook wel naar de einder. Ge zult er een feesttafel zien staan en daar zal het gebeuren! Laat uw hoofd dan nog maar even zakken, maar blijf hier niet doelloos zeuren, want wie weet zult ook gij uw bijdrage leveren aan het openen van nieuwe deuren." De man snikte nog even na, maar toen John zich met rasse schreden van hem verwijderde droogde ook zijn tranen op: er was nu immers niemand meer die hem nog zou betreuren.

John had er ondertussen stevig de pas in gezet, en verzonk weer in gedachten. Hij vroeg zich af waar het toch met de wereld naartoe zou gaan wanneer welhaast elke levende ziel die hij hier tegenkwam zo zielig was en verloren. Was dan niet met hem meteen een gans nieuw mensengeslacht geboren? Hij piekerde weer over de woorden die hij met Zarathustra gewisseld had en peilde naar hun diepte, doch hij wist de waarde daarvan

nu nog niet geheel te doorgronden. Hij dacht vervolgens gelukkig terug aan zijn ontmoeting met de muzikant en met de danser. Hij verheugde zich op de vrolijke noot waarmee zij getweeën het feestgebeuren zouden ontmoeten in een orgie van klank en spel, hoe zij hoop zouden doen groeien en rechtvaardiging van hun lonken, hun reiken en hun bloeien.

Over dit alles dacht John na, terwijl hij zijn wandeling vervolgde in het natuurschoon dat hem omringde. Hij keek naar het goud-groen en golvend heuvellandschap dat voor hem lag neergeveild als een dik pak stevige lakens die in de rest van de omgeving zijn vergroeid. Het licht speelde rijke schaduwspelen met de wolken en de bomen die doorheen het overweldigend mystieke sprookjesland of speelgoedland verstrooid werden. John kreeg een diepe en intensieve opwelling toen hij dit welhaast religieuze beeld bewonderde, terwijl de wind mild door het bladgeritsel ruiste. Hij begreep nu pas hoe deugd het een mens kan doen om te leven zonder vleugels, om te stappen in plaats van vliegen. Hij had al lange tijd niet meer aan gedaanteverwisseling gedaan en stelde nu plots bij zichzelf vast hoe snel men op die manier het eigen stoffelijke lichaam tot essentie zou degraderen, hoe men geneigd is steeds zichzelf met z'n materiële verschijningsvorm te identificeren. John wist echter wel beter en plots bedekte hij de heuvels als een oud en gemengd bos dat nog niet werd aangeplant volgens geometrische figuren. Zo kon hij tegelijkertijd zijn verzameling gasten en de einders van de streek hier zien, en de wind droeg flarden mee van hars en andere geuren. Zo was John tegelijkertijd overal en nergens, dicht bij huis en ook veraf; hij had van geluk wel kunnen huilen maar verloorse zichzelf doorheen een lach en stond plots weer midden tussen de genodigden in zijn dagdagelijkse verschijning.

"Ach zo," zei John, "ik ben werkelijk blij jullie hier allen aan te treffen, bedankt al voor het wachten. Het is ook fijn dat jullie zich hebben beziggehouden met de voorbereidselen van mijn feestmaal, want nu jullie actief hebben meegewerkt zullen jullie de spijzen beter smaken en de gelegenheid hoger achten; schenk alvast de glazen vol, want ik ben hier aan 't versmachten!" Na deze woorden gesproken te hebben bleef hij heel even besluiteloos staan en keerde zich naar binnen. Vervolgens dronk hij daar wat licht en kwam weer bij zijn zinnen. "Welaan mijn broeders, zet u maar, doch laten wij eerst klinken. Vanavond vieren wij de dageraad waarin de wereld zal verzinken. Welaan mijn broeders, ziet gij niet de ochtendstond reeds over de bergkam blinken? Vanavond zullen wij nog spreken, doch laten wij nu drinken!" (Wordt vervolgd)

Bram Langmans & Rob Werkers

Collectif Sans Ticket

Strijd voor Vrije Toegang tot het Openbaar Vervoer

Begin november werden 15 leden van het Collectif Sans Ticket (CST) in beroep veroordeeld tot het betalen van in totaal zo'n 7.000 Euro aan de MIVB. Hun misdaad? Het radicaal promoten van een vrij en gratis openbaar vervoer voor iedereen. En dit door middel van burgerlijke ongehoorzaamheid, publieke interventies en andere vormen van directe actie.

Cijfers zijn niet sexy, maar ze kunnen wel helpen de situatie te schetsen. Hier zijn er dus een paar: De MIVB neemt een grote plaats in de begroting van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in (478 miljoen euro in 2004 op een totale begroting van 2.730 miljoen). De federale regering draagt sinds dit jaar 20 miljoen bij. In 2005 bedroegen de eigen inkomsten van de MIVB 45% van de kosten (buiten investeringen); in 2000 was dat nog 36%. In 2005 vervoerde de MIVB 255,3 miljoen reizigers en had in totaal 128.737 miljoen Euro directe inkomsten. Hiervan kwam 25,4 miljoen uit de verkoop van biljetten (één rit), 31,67 miljoen uit kaarten (meerdere ritten), 8,43 miljoen uit schoolabonnementen en 54,83 miljoen uit algemene abonnementen. Reclame zoals op trams en in metrostations bracht 1,96 miljoen Euro op.

De MIVB profileert zich als commerciële organisatie en wil daarom het percentage directe inkomsten verder verhogen. Ze richt zich hierom op het meest winstgevende: pendelaars. Dit vertaalde zich ook in het richtplan 2007-2008, waarin basismobiliteit naar de achtergrond verdwijnt. Lijnen die niet voldoende mensen vervoeren, worden afgeschaft. Lijnen die op spitsuren veel pendelaars vervoeren, worden versterkt. Enkel drukke assen behouden een rechtstreekse verbinding, wijkbewoners die naar het centrum willen, moeten vaker overstappen.

Het zijn bovendien pendelaars die per verplaatsing het minste betalen. Ze beschikken over abonnementen, meestal geheel of gedeeltelijk betaald door hun werkgever. Brusselaars daarentegen betalen niet enkel hun ticket, maar dragen via de gewestbelasting (in 2005 was dit 174,10 Euro per gezinshoofd) ook nog eens bij aan de MIVB. Met andere woorden: degenen die het minst betalen krijgen de beste service en omgekeerd. Dit alles is toegespitst op de situatie van de MIVB in Brussel, maar andere vervoersmaatschappijen kennen dezelfde evoluties.

Je kan je ook afvragen hoe eerlijk het is dat men moet betalen voor openbaar vervoer en in hoeverre men echt over openbaar vervoer kan spreken indien dit niet voor iedereen toegankelijk is. Dat het voor studenten haast onbetaalbaar is zelf een abonnement te betalen is duidelijk. Niemand gaat voor z'n plezier overnachten voor een MIVB

handelsagentschap in de hoop een felbegeerd goedkoop abonnement te bemachtigen. Werklozen hebben zelfs deze mogelijkheid niet, evenals degenen die het moeten stellen met een

Dan zijn er ook de acties op de metroperrons zelf: het uitdelen van de "Livre-Accès" waarin de problematiek van openbaar vervoer wordt verduidelijkt. Of het houden van betogen en

GESCHIEDENIS

Collectif sans ticket (CST) is ontstaan in mei 1998 in België. Als voorbeeld hadden ze onder andere de "mouvement des chômeurs" die sinds 1995 actief was rond werkloosheid in Frankrijk. Deze beweging verzette zich tegen de traditionele vakbondsvisie, met werkgelegenheid voor iedereen als enige strijdpunt. Daartegenover stelden ze een nieuwe manier van denken over salariaat en werk. Onder het motto AC! - "Agir contre le chômage" - streden ze tegen sociale verdrukking en andere ongewenste gevolgen van werkloosheid. Dit deden ze bijvoorbeeld door het bezetten van ruimten, via burgerlijke ongehoorzaamheid en ludieke publieke interventies.

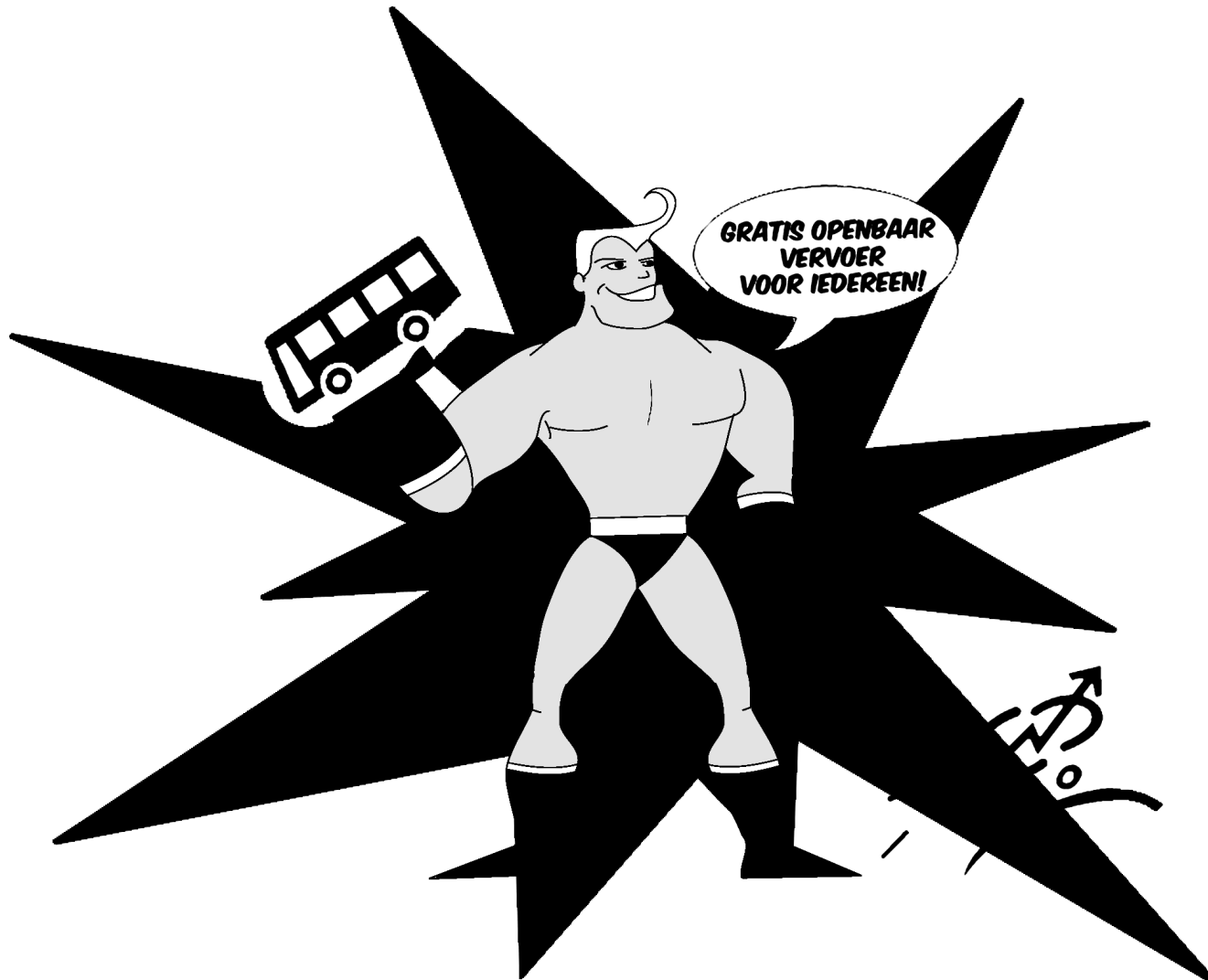
CST haalde ook inspiratie uit het "sociaal centrum" "Collectif sans Nom" (of "Cent noms") dat in februari 1998 in Brussel een leegstaand gebouw bezette. Deze ruimte werd een plek om te leven en om zich te organiseren, en vormde een experiment in autonome politiek.

Deze twee bewegingen kenmerkten zich door het "heroveren van bestaans-

middelen" en het zoeken naar oplossingen van collectieve behoeften. Deze thema's kwamen ook aan bod in de debatten die in oktober 1998 plaatsvonden in Luik tijdens de eerste "Carrefour des Luttes", georganiseerd door het collectief "Chômeur, pas Chien". Op deze tweedaagse bijeenkomst kwamen activisten samen die op verschillende terreinen (werkloosheid, cultuur, pers, landbouw) werkten aan nieuwe actiemethoden.

Om te voldoen aan de nood van deelnemers om zich te kunnen verplaatsen, werd de "carte de droit aux transports" bedacht. Dit documentje, met de naam, coördinaten en foto van de gebruiker, diende ter vervanging van een officieel ticket bij gebruik van openbaar vervoer (trein, tram, bus, metro). Deze praktijk werd overgenomen in het dagelijks gebruik, door honderden gebruikers in zowel Luik als Brussel. De twee steden werden de basis van het Collectif Sans Ticket. Later werden ze ook in Frankrijk, in Marseille actief.

Tekst: Dimitri Dhuyvetter
Illustratie: Deborah Buthé

OCMW uitkering of minimumloon. Onder andere daarom strijdt CST voor het recht op vrij verkeer en op een echt openbaar vervoer, toegankelijk voor iedereen. Dit doen ze aan de hand van directe actie en burgerlijke ongehoorzaamheid. Hun meest opvallende methoden zijn de "carte de droit aux transports", de creatie van "Free Zones" en het verspreiden van info in metrostation, mondeling of via brochures zoals het "Livre-Accès".

De "carte de droit aux transports" is een kaart waarop de gebruiker zijn naam en coördinaten invult en daar een foto bij plakt. Bij controle toont hij/zij deze kaart om aan te tonen fraudeur noch klant te zijn, maar om te laten zien aan een bewuste actie van publieke ongehoorzaamheid deel te nemen. Dit met de bedoeling het debat over gratis openbaar vervoer aan te wakkeren, rechtstreeks met de controleur of via de bureaucratische weg waarmee men een boete aflegt.

Een "Free Zone" wordt gecreëerd door de controleurs in de metrostations op te sporen en deze informatie met andere gebruikers te delen. Op deze manier kunnen deze laatste ongehinderd gebruik maken van het metronet zolang ze de plaatsen van controle vermijden.

andere spontane acties gericht op de gebruikers van het openbaar vervoer. Nog een andere actiemethode is het feestelijk innemen van bussen of treinen door een groep mensen, in de lijn van Street Parties.

Dit alles kunnen MIVB en andere vervoersmaatschappijen uiteraard niet zomaar laten gebeuren. Deelnemers aan "Free Zones" hangen boetes van 125 Euro boven het hoofd indien ze opnieuw aan een soortgelijke actie deelnemen. Bij het niet betalen van de boetes wordt bedreigd met zwaardere boetes, of zelf met gevangenisstraffen. Vijftien leden van CST werden door de MIVB beticht lid te zijn van een misdaadorganisatie. In eerste instantie werden ze vrijgesproken, maar in beroep zijn ze nu dus toch veroordeeld.

Vanuit de hoek van de politiek en vakbonden blijft het ondertussen muisstil. Basismobiliteit is een populair thema, maar blijkbaar enkel in theorie. Als u overigens de CST-leden die veroordeeld zijn tot het betalen van een schadevergoeding van om en nabij de 7.000 Euro, wenst te steunen, kan dat door te storten op rekeningnummer 068-2319901-76 met vermelding van "soutien procès". Meer info op: <http://cst.collectifs.net/>

Column

Als door een trillend waas van dichte nevel liep ik door de morgenstond: rondom mij was de wereld. Hier en daar werd links en rechts geschreeuwd om brood en water, maar het lot van deze mensen was door het IMF reeds lang bezegeld. De liberalisatie van de kapitaalmarkten was al helemaal geregeld en het vrijlaten van de energie- en voedselprijzen werd bewaakt door NAVO-legers. De hot-money-cycle stortte in zoals gepland en de natiestaat werd door private ondernemers zoals voorzien geheel geleidigd. Er was ook geen mogelijkheid tot verzet, want het algemeen verbod op wapens had de bevolking zelf verdedigd. De dood van massa's mensen werd door een vaste rentevoet verzegeld. Men wist nu wat de roep om vrede eigenlijk had betekend...

In gedachten zag ze zichzelf terug: eenzaam en verlegen. Ineengedoken liep ze rond op kille winterwegen. De honger had haar zintuigen gescherpt tot een soort van dierlijke beleving. Maar alhoewel ze zelfs nog wat geld bezat, was er zelfs niets meer om te stelen. De productie was al stilgelegd van voor de moessonregen en ook de import-export was sinds kort geheel en al verdwenen. De meesten vochten, stierven hier; en al wie net iets rijker was verschanste en vermaakte zich in strengbewaakte steden. Zij bouwden muren en kwartieren, en verplaatsten zich vanaf nu alleen nog maar heel hoog boven de grond. Wanneer zij overvlogen keken zij vooral niet even rond, en ze probeerden te vergeten dat ook daar de wereld bestond...

Eerst ging het nog best een tijdje goed: wij hadden ons al snel met elkaar verenigd en maakten afspraken en een taakverdeling in verband met elektriciteit en groenteteelt en andere dringende zaken voor een soort van improvisaire samenleving. Tot iedereen verbazing bleek dat dat eigenlijk heel vanzelf gemakkelijk ging, en hoe de kwaliteit van leven eigenlijk bij dit alles zo wonderwel veel wint. Maar toen kwamen ze met hun straaljagers en kanonnen, hun 'lichtradioactieve' en biologische oorlogsvoering die de mens gewoon verslindt. De relatief weinige overlevenden waren vaak voorgoed verminkt. Van hogerhand had men besloten dat eigenlijk deze wereld met onze dood toch wel het beste is gediend...

In het tegenlicht van witte fosfor zag men de nacht zich overgeven aan het smelten van de mensheid en van een wereld - zo voorbij. Men had best wel kunnen leven, maar ze verboden elke maatschappij die gewoon maar goed en zorgzaam voor haar leden was - en niet alleen maar uit op geldgewin, rendabiliteit en heerschappij...

Bram langmans AKA
The Boy That Ate His Glasses

Bekentenissen van een Economische Huurmoordenaar

Een Boekbespreking

In het jaar 1982 begon John Perkins aan een autobiografisch verslag dat later "Confessions of an Economic Hit Man" zou heten en dat na lang zoeken in 2004 werd uitgegeven bij Berret-Koehler Publishers, Inc., San Francisco. De Nederlandse vertaling, "Bekentenissen van een economische huurmoordenaar", verscheen in 2006 bij Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam. Dit hoogst belangwekkende boek verhaalt de manier waarop en de vormen waaronder "globalisering" veelal wordt gerealiseerd. Ofschoon het perspectief van waaruit de werkzame actoren, instituten en organisaties worden beschreven noodzakelijk tot Perkins' concrete ervaringen beperkt blijft, wekt het boek vaak de indruk dat er werkelijk een geopolitiek spel gespeeld wordt, een spel dat door gemeenschappelijke ideologieën en belangen bewust gecoördineerd wordt. Omdat een 'boekbespreking zonder meer' in dit geval weinig waardevols zou opleveren, lijkt het interessanter om vooral een kader te schetsen waarbinnen Perkins' verhaal enigszins kan functioneren. We zullen dus beginnen vanuit een andere invalshoek en via een ander personage. Vervolgens komen enkele auteurs aan bod die Perkins' these over globalisering plausibel maken. Om de lezers toch een idee te geven van de toon en inhoud van het boek, zullen vooral citaten worden gebruikt, in plaats van samenvattingen.

In 2000 kreeg hoofdeconoom van de Wereldbank, Joseph Stiglitz, te horen dat hij zijn baan zou mogen houden indien hij tegen de pers zijn mond hield over IMF-documenten die de organisatie konden compromitteren. Naar eigen zeggen nam hij vervolgens ontslag. Na drie jaar bij de Wereldbank, was zijn hoop dat hij de ideologische koers van het instituut zou kunnen wijzigen volledig uitgedoofd. Details hierover kunt u op zijn webpagina (<http://www2.gsb.columbia.edu/faculty/jstiglitz/>) terugvinden bij de interviews en papers. Het was voor hem volkomen onbegrijpelijk dat het IMF aan haar vrijemarktfundamentalisme bleef vasthouden ondanks de wereldwijde catastrofes die haar aanpassingsprogramma's blijven aanrichten. Daar waar het IMF nationale economieën wil stabiliseren, destabiliseert zij, met alle sociale en politieke onrust van dien. Daar waar het IMF armoede wil bestrijden, privatiseert en dereguleert zij. Daar waar zij staten aanbeveelt braaf het programma te volgen om een zelfredzame economie tot stand te brengen, maakt zij staten wereldwijd afhankelijk door monsterleningen van de Wereldbank. Die economieën die zich enigszins hebben weten te 'herstellen', hebben dit vaak gekund precies omdat zij het omgekeerde deden van wat het IMF van hen verlangde, zegt Stiglitz. Zij nationaliseerden, in plaats van te privatiseren. Ook klaagt hij dat het IMF geen benul heeft wat haar programma's voor gevolgen hebben. Zij hebben gewoonweg geen lange termijn-kader, en de economische theorieën waar zij van uitgaan, zijn hopeloos gedateerd. Vooral zijn artikel, "Failure of the Fund, Rethinking the IMF Response," is in dit verband instructief.

Gelijklopende analyses vinden we terug bij een econoom als Michel Chossudovsky, misschien wel de meest bewogen en gedreven auteur van het moment. In "The Globalization of Poverty," (1997) brengt hij de discrepanties tussen het IMF-discours en haar acties zodanig rouw in kaart dat hij op sommige plaatsen zelfs van een "verborgen agenda" gewaagt. Hoe kan het toch dat een organisatie die zich zulke nobele doelen verklaart zoveel dood en vernieling zaait? (raadpleeg Chossudovsky voor de cijfers) Is het allemaal slechts ideologische koppigheid, incompetentie en lichtzinnigheid? In zijn boek, "Globalization and Its Discontents" (2002) traceert Stiglitz precies deze wisseling van mandaat en doelstellingen die het IMF zich heeft voorgeschreven. In hoofdstuk 8, "De dubbele agenda van het IMF," lezen we dat het instituut haar simplistische vrije marktideologie heeft aangenomen als dekmantel voor haar nieuwverworven agendapunten. Zijnde: het dienen van de mondiale financiële belangen, welke tot een handjevol groeperingen en individuen kan worden teruggebracht. Verder is het niet moeilijk om in te zien dat wanneer een instelling zich als regulator en toezichthouder van de wereldeconomie opwerpt, zulk een instelling

de aandacht en interesse zal trekken van figuren die zowel politieke als financiële functies bekleden. Het verstrekken van leningen blijft sinds mensenheugenis immers het middel bij uitstek voor het bewerkstelligen van afhankelijkheidsrelaties (althans sinds de uitvinding van de "rente"). Niet voor niets klaagt Stiglitz over het totale gebrek aan transparantie van het IMF, terwijl zij precies deze transparantie eist van haar "klanten".

Toen John Perkins als student te horen kreeg dat hij zich zou moeten aanmelden voor zijn legerdienst, was de oorlog in Vietnam reeds volop aan de gang. Op dat moment waren de ongerijmdheden van het Amerikaanse beleid in Zuidoost-Alzië al voldoende aan het licht gekomen. Perkins wilde absoluut niet gaan

dat hij soms optrad als contactpersoon van de NSA; (...)" (p 38).

In januari 1971 zal Perkins een betrekking als econoom bij MAIN aangeboden krijgen, en dat terwijl hij slechts de graad behaalde van bachelor. Hij zal de baan aannemen. Hieronder volgen een viertal citaatjes uit Perkins boek, waarin de betekenis en strekking van het beroep dat hij tientallen jaren uitoefende, duidelijk wordt. Vervolgens zullen we een blik werpen op de politieke theorie van Michael Parenti.

"Het keerpunt kwam in 1951, toen Iran rebelleerde tegen een Brits oliebedrijf dat de Iraanse natuurlijke hulpbronnen exploiteerde en de bevolking van het land uitbuitte. Het bedrijf was de voorloper van British Petroleum, nu BP.

vechten. Vervolgens kreeg hij net op tijd te horen dat uitstel voor zijn militaire dienst mogelijk was indien hij zich aandiende bij de NSA (National Security Agency). Een figuur die in het boek onder de naam 'oom Frank' verschijnt, en die dikke vrienden was met de vader van de vrouw (Ann) met wie Perkins later zou trouwen, regelde een aantal ontmoetingen. Van deze ontmoetingen, was er eenje waarbij hij de hele dag ondervraagd werd aan een leugendetector. Nadat hij zijn studies als econoom had afgerond in Boston, zou hij op een baan kunnen rekenen. In afwachting schreef hij zich, samen met Ann, in als vrijwilliger bij het Peace Corps en vroeg om een aanstelling in het amazonegebied. Tot zijn grote verrassing werd hij hierin door Oom Frank aangemoedigd. Meermaals geeft Perkins grif toe nog een naïeve jongen te zijn geweest. Hij doorliep een opleiding bij het Peace Corps om in september 1968 naar Ecuador te worden gestuurd. De Amazone zou 'een belangrijk gebied' worden, had Oom Frank hem verzekerd; 'Het barst er van de olie.' Het zou niet lang duren voordat de NSA weer van zich zou laten horen.

Na een korte periode samen met de *Shuars* in het Amazonegebied te zijn verbleven, gebeurt er iets eigenaardigs: "Op een dag landde een man in een pak, Einar Greve, op de vliegstrip in onze gemeenschap. Hij was vice-president van Chas. T. Main Inc. (MAIN), een internationaal adviesbureau dat zo min mogelijk rechtbaarheid gaf aan zijn activiteiten, en studies uitvoerde om te bepalen of de Wereldbank er verstandig aan deed om Ecuador en zijn buurlanden miljarden dollars te lenen voor de bouw van hydro-elektrische dammen en de realisering van andere infrastructurele projecten. Daarnaast was Einar kolonel van het Amerikaanse leger. Hij hield me voor welke voordelen het had om te werken voor een bedrijf als MAIN. Toen ik meedeelde dat ik alvorens in dienst te treden bij het Peace Corps was aangenomen door de NSA en dat ik erover dacht om daarnaar terug te gaan, vertelde hij me

Het gevolg was dat Mohammed Mossadeq, de zeer populaire, democratisch gekozen premier (en Man van het Jaar van het blad *TIME* in 1951) alle Iraanse olievelen nationaliseerde. Engeland was woedend en zocht hulp bij de Verenigde Staten, de bondgenoot uit de Tweede Wereldoorlog. De beide landen vreesden echter dat militaire vergelding voor de Sovjet-Unie reden zou zijn om voor Iran in de bres te springen.

Washington stuurde er daarom niet de mariniers naartoe, maar CIA-agent Kermit Roosevelt (een kleinzoon van Theodore). Hij verrichtte briljant werk door met steekpenningen en dreigementen mensen voor zich te winnen. Vervolgens mobiliseerde hij hen om een reeks straatrellen en gewelddadige demonstraties te organiseren, waardoor het beeld ontstond dat Mossadeq impopulair en onbekwaam was. Uiteindelijk werd Mossadeq afgezet en werd hem voor de rest van zijn leven huisarrest opgelegd. De pro-Amerikaanse Mohammed Reza Sjah werd de onbetwiste dictator. Kermit Roosevelt had de weg bereid voor een nieuwe beroepsgroep, de groep waarvan ik korte tijd later ook lid zou worden." (p 49)

"Er was echter één probleem. Kermit Roosevelt was een CIA-medewerker. Was hij gepakt, dan zou dat zeer vervelende consequenties hebben gehad. Hij had de eerste Amerikaanse operatie georkestreerd om de regering van een ander land omver te werpen en waarschijnlijk zouden er nog vele volgen, maar waar het om ging was een aanpak uit te dokteren waardoor Washington er niet rechtstreeks bij betrokken zou zijn.

Gelukkig voor de strategen voltrok zich in de jaren zestig nog een andere revolutie: de opkomst van internationale bedrijven en multinationale organisaties zoals de Wereldbank en het IMF. De laatsten werden voornamelijk gefinancierd door de Verenigde Staten en onze zuster-imperiumbouwers in Europa. Er ontwikkelde zich een symbiotische relatie tussen regeringen, ondernemingen en multinationale organisaties.

In de tijd dat ik me inschreef op de universiteit van Boston, was er al een oplossing bedacht voor het probleem van Roosevelt als CIA-agent. De Amerikaanse inlichtingendiensten, waaronder ook de NSA, zouden op zoek gaan naar talentvolle EHM's, [Economische Huurmoordenaars] die dan ingehuurd konden worden door internationale ondernemingen. Deze EHM's zouden hun salaris niet uitbetaald krijgen door de regering, maar door de publieke sector. Zodoende zou hun smerige werk, indien dat aan het licht kwam, op het conto geschreven worden van de graaizucht van bedrijven en zou de regering buiten schot blijven. Verder zouden de bedrijven die hen inhuurden, hoewel betaald door overheidsinstanties en multinationale banken (met geld van de belastingbetaler), gevrijwaard zijn van toezicht door het Congres en onderzoeken van het openbaar ministerie, en beschermd worden door een toenemend aantal wetten, waaronder wetten inzake handelsmerken, internationale handel en vrijheid van informatie." (p 50)

"Dat is waar wij EHM's het best in zijn: bouwen aan een wereldrijk. Wij vormen een select gezelschap van mannen en vrouwen die met behulp van internationale financiële organisaties omstandigheden creëren waardoor andere landen afhankelijk raken van de corporatocratie die leiding geeft aan onze grootste ondernemingen, onze regering en onze banken. Net als onze tegenhangers in de maffia delen wij EHM's gunsten uit. Deze hebben de vorm van leningen voor de ontwikkeling van infrastructuur: electriciteitscentrales, snelwegen, havens, vliegvelden of industrieterreinen. Een voorwaarde bij deze leningen is dat de uitvoer van al deze projecten toegewezen wordt aan bouw- en constructiebedrijven uit Amerika. Het meeste geld verlaat feitelijk nooit de Verenigde Staten; het wordt in de kantoren van banken in Washington simpelweg overgeschreven naar bouwbedrijven in New York, Houston of San Francisco.

Ondanks het feit dat het geld bijna onmiddellijk wordt overgeboekt naar bedrijven die lid zijn van de corporatocratie (de crediteur), moet het ontvangende land alles terugbetalen, de geleende som plus rente. Als de EHM zijn werk goed doet, is de lening zo groot dat de debiteur na een paar jaar niet meer kan voldoen aan zijn betalingsverplichtingen.

Wanneer dat gebeurt, komen we net als de maffia met forse eisen, die vaak een of meer van de volgende zaken behelzen: zeggenschap over 's lands stemgedrag in de Verenigde Naties, de bouw van militaire bases of toegang tot kostbare hulpbronnen zoals olie of het Panama-kanaal. Aan het terugbetalen van het geleende geld verandert voor de debiteur uiteraard niets – en zo wordt opnieuw een land toegevoegd aan ons wereldrijk." (p 20)

"Door mij en mijn collega-EHM's staat Ecuador er vandaag de dag veel slechter voor dan in de tijd voordat we het land lieten kennismaken met de wonderen van de moderne economie, het moderne bankwezen en de moderne bouwtechniek. In de periode na 1970, eufemistisch de Olieboom genoemd, steeg het officiële armoedecijfer van 50 tot 70 procent, nam het aantal mensen met onvoldoende of geen werk toe van 15 naar 70 procent en groeide de staatsschuld van 240 miljoen dollar naar 16 miljard dollar. Tegelijkertijd daalde het aandeel van de armste bevolkingsgroepen in de nationale hulpbronnen van 20 naar 6 procent.

Helaas is Ecuador geen uitzondering. Bijna ieder land dat wij EHM's onder de paraplu van het wereldrijk hebben gebracht heeft hetzelfde lot ondergaan. De schuld van de derde wereld is gestegen tot meer dan 2500 miljard dollar, en de rente die daarover betaald moet worden – ruim 375 miljard dollar per jaar in 2004 – bedraagt meer dan alle uitgaven aan gezondheidszorg en onderwijs van de derde wereld bij elkaar, en overstijgt met een factor twintig het bedrag dat ontwikkelingslanden jaarlijks aan buitenlandse hulp ontvangen. Ruim de helft van de wereldbevolking moet zien te overleven met minder dan twee dollar per dag, wat ongeveer evenveel is als ze in het begin van de jaren zeventig van de vorige eeuw te besteden hadden. Tegelijkertijd bezit de toplaag, ofwel één procent van alle huishoudens in de derde wereld, zeventig tot negentig procent van alle private financiële rijkdom en onroerende goederen in hun land." (p 22)

Bekentenissen van een Economische Huurmoordenaar

Een Boekbespreking

Wat op het eerste zicht vreemd lijkt, is dat Perkins zo graag de woorden 'imperium' en 'wereldrijk' in de mond neemt. Is dit geen teken van onvoorzichtigheid? Laten we dus eerst naar de bruikbaarheid van deze woorden kijken. De recente geschiedschrijving leert ons dat imperiumbouw, in de strikte zin begrepen als rechtstreekse politieke overheersing van een land door een ander, economisch niet rendabel is. Het kapitaal dat door militaire 'kolonisering' wordt opgeslorpt, weegt nooit op tegen de economische voordelen die een kolonie kan bieden. Dat is dan ook de historische verklaring die voor de Europese dekolonisatie wordt gegeven. Strikt genomen werd deze politiek afgedwongen, maar de kolonisten hadden reeds voldoende begrepen dat kolonies een zware last vormen en blijvende bronnen kunnen zijn van kapitaalverlies. Centraal in deze kijk op imperiumbouw is dat het binnen het kader van nationale economieën is dat de kosten en baten van een imperium moeten worden berekend. Een andere visie op imperiumbouw is echter mogelijk. In zijn "Against Empire" (1997) legt de politieke wetenschapper Michael Parenti hard de nadruk – en hij natuurlijk niet alleen, maar we zullen verder zien waarom zijn werk in het bijzonder van belang is – op de verstrengeling van het militaire, financiële en politieke establishment in de Verenigde Staten. Volgens hem bouwen de V.S. wel degelijk aan een imperium, maar kan deze onderneming niet vanuit nationale belangen worden begrepen.

Overzeese militaire operaties betekenen voor het Amerikaanse volk een rechtstreeks verlies, want het is hoofdzakelijk door belastinggeld dat zulke operaties worden gesteund en onderhouden. We kunnen gemakkelijk de economische motieven inzien van huidige operaties in het Midden Oosten, maar tegelijkertijd gaat de Amerikaanse staat daaraan bankroet (heden bedraagt de staatschuld om en bij de 6 triljoen dollar). De laatste grote Europese bijdrage aan deze problematiek kwam van de Franse politicoloog Emmanuel Tod. Helaas sloeg hij de bal volledig mis door het einde van het Amerikaanse imperium voornamelijk vanuit zijn handelsdeficit te willen voorspellen. Volgens Parenti is het einde van het imperium nog lang niet in zicht, precies omdat het niet 'Amerikaans' is in de strikte zin. Volgens hem moeten we begrijpen dat de gehele economie van de Verenigde Staten gekaapt werd door leden van de internationale klasse. Door de verspreiding van deze lieden over alle relevante sectoren, kunnen we zonder aarzeling spreken van een industrieel-militair-politiek en media complex. Denk maar aan een vriendenclubje als het Council on Foreign Relations (CFR), opgericht in 1918, alwaar de belangrijkste mediagiganten, groot-industriële, voorzitters van bankierhuizen, toppolitici en hooggeplaatste leden van de inlichtingendiensten en het militaire apparaat van de V.S. verzameld zitten. Een andere onderzoeker die van deze visie uitgaat is Patrick Wood. Zijn archief is op het net te vinden (<http://www.newswithviews.com/Wood/patrickA.htm>). Zijn aandacht gaat vooral uit naar de Trilaterale Commissie, nog een "think tank", die in 1973 werd opgericht door David Rockefeller en Zbigniew Brzezinski, en waarvan de leden vaak overlappen met die van de Council on Foreign Relations. Zo kan Wood, om maar één voorbeeld te geven, hard maken dat sinds de oprichting van deze commissie nagenoeg alle presidenten van de V.S. via deze commissie gerekruteerd werden. Zo kon Jimmy Carter in 1976 president worden en kon hij ervoor zorgen dat nog achttien andere leden uit de Trilaterale Commissie in de hoogste rangen van zijn kabinet en andere gouvernementele organen werden aangesteld.

Deze zelfverklaarde elite heeft, zoals we meteen zullen zien, een heel eigen agenda. De ondertekening en implementering van een verdrag als NAFTA (dat een vrijhandelszone oprichtte tussen Mexico, Noord-Amerika en Canada, waarbij multinationale organisaties van juridische procedures gebruik kunnen maken om bekkens van sociale zekerheid en ecologische reglementeringen af te breken) in de jaren 90 volkomen onbegrijpelijk en suïcidaal indien we

deze achtergronden uit het oog verliezen. Nog onbegrijpelijk wordt dan de oprichting van de Noord-Amerikaanse Unie die nu in het verschiet ligt en die zomaar even wordt opgetrokken uit de grondvesten van... NAFTA. En al helemaal absurd wordt dan de *Defense Authorization* wetgeving, die in november van dit jaar in het leven werd geroepen en die in regelrechte tegenspraak is met de eerste tien amendementen, dus de gehele *US Bill of Rights*, van de constitutie. Om van *Patriot Act 1* en *2* nog maar te zwijgen. Na de aanslagen van 11 september is dit waanzinnige machtsonvenwicht zo schrijnend geworden dat president Bush, en in feite eender welke president die hem zal opvolgen, het Congres zelfs niet meer nodig heeft. En ofschoon Bush zelf geen lid is van de Trilaterale Commissie, is zijn rechterhand, Dick Cheney, dat wel. Misschien is het geen slecht idee

om de ledenlijsten van het CFR en de Trilaterale Commissie via hun websites eens op te vragen? Kwestie van de verkiezingsuitslag enigszins te kunnen duiden.

Symptomatisch voor deze kaping is dat militaire interventies winsten opleveren voor enkele grootondernemingen; winsten die buitenproportioneel klein zijn in vergelijking met de staatsuitgaven die deze interventies helpen bekostigen. Het imperium waarover Parenti spreekt is dus in essentie een imperium van het grootkapitaal, dat zowel het thuisland als het gemilitariseerde gebied in de armoede stort. Perkins spreekt dan weer over drie strategieën waarvan de 'corporatie' zich bedient. In een eerste fase worden er economieën, zoals hijzelf, naar de volksvertegenwoordigers van een land gestuurd om hen een deal aan te smeren. Indien zij de bedoelingen van deze deal doorzien, heeft de economische huurmoordenaar gefaald. Maar daarbij blijft het niet. In een tweede fase wordt er beroep gedaan op de inlichtingendiensten, de NSA en de CIA, die hun netwerken aanwenden om het probleem te 'regelen' en voor een gunstiger klimaat te zorgen. Indien deze operaties mislukken, loopt het steevast uit op fase drie: een openlijke militaire inval onder een of ander voorwendsel dat in het thuisland in de vorm van propaganda wordt goedgepraat.

Ook Parenti legt er de nadruk op dat we moeten ophouden globalisering als een "natuurlijk" fenomeen te beschouwen. Globalisering, zegt hij, wordt ons voornamelijk opgedrongen via economische verdragen die achter gesloten deuren geschreven en geratificeerd worden. Denk maar aan het NAFTA verdrag, of diens opvolger, FTAA, maar ook aan het *Multilateral Agreement on Investments* (MAI) dat ons dichterbij huis brengt. (voor een inzichtelijke uiteenzetting van dit verdrag, zie het artikel "Le Nouveau Manifeste du capitalisme Mondial" (*Le Monde Diplomatique*, januari 1998, <http://www.monde-diplomatique.fr/1998/02/WALLACH/10055.html#nb3>) dat zowel in het Frans als in het

Engels beschikbaar is.) Indien een Franse activist van de beweging Attac dit document niet uit iemands handen gegrist had en ermee was gaan lopen, hadden we misschien nooit van dit verdrag gehoord. Er werd drie jaar aan een stuk, sinds 1995, in het geheim over onderhandeld binnen het OMC. Toen in '98 deze onderhandelingen aan het licht kwamen werd de Franse regering, die op het punt stond het verdrag te tekenen, onder druk gezet om zich ervan te onttrekken. Kort gezegd kwam dit verdrag neer op een Europese staatsgreep door het grootkapitaal. Hierbij zouden alle grenzen aan deregulering worden opgeheven en zouden, net als bij NAFTA, multinationale organisaties via juridische procedures staten mogen vervolgen indien de bevolking voor oproer en opstanden zorgde. Deze betekenen immers een verlies voor de grootondernemer. Dit verdrag is

Pakistan, Marokko, Indonesië, Honduras, Peru, Columbia, El Salvador, Haïti, Cuba (onder Batista), Nicaragua (onder Somosa), Iran (onder de Sjah), de Filipijnen (onder Marcos), Portugal (onder Salazar)... allemaal landen die martelden, moordden en brede lagen van de bevolking mishandelden omwille van hun dissidente politieke visie. (...) VS-leiders hebben de mond altijd vol van democratie. Toch hebben zij gedurende de laatste vijftig jaar democratisch verkozen, hervormingsgezinde regeringen omvergeworpen in Guatemala, Guyana, de Dominicaanse Republiek, Brazilië, Chili, Uruguay, Syrië, Indonesië (onder Soekarno), Griekenland, Argentinië, Bolivia, Haïti en talloze andere landen. Deze regeringen werden omvergeworpen door prokapitalistische militairen met financiële en praktische steun van de nationale veiligheidsmachine van de V.S. (...) De nationale veiligheidsmachine van de V.S. nam deel aan geheime acties of sponsorde huurlingenlegers tegen revolutionaire regeringen in Cuba, Angola, Mozambique, Ethiopië, Portugal, Nicaragua, Cambodja, Oost-Timor, de Westelijke Sahara en elders. Deze interventies richtten vaak verschrikkelijke vernielingen aan en kostten heel wat mensenlevens. Vijandige acties werden ook opgezet tegen hervormingsgezinde regeringen in onder meer Egypte, Libanon, Peru, Iran, Syrië, Zaïre, Jamaica, Zuid-Jemen, de Fiji-eilanden... Na de Tweede Wereldoorlog zijn VS-troepen rechtstreeks tussengekomen met moordende invasies of luchtaanvallen in Vietnam, de Dominicaanse Republiek, Noord-Korea, Laos, Cambodja, Libanon, Grenada, Panama, Libië, Irak, Somalië, Afghanistan... Dat gaat zo nog een tijdje door. En dan hebben we het nog niet eens gehad over de rol van de NATO in de Balkan en de moord op Milosevic. (Moord? Jazeker: lees Robin de Ruiter)

in het bijzonder belangwekkend, omdat het lang niet duidelijk is of de onderhandelingen werkelijk zijn gestopt. Sommigen beweren dat het sinds 2002 opnieuw binnen het OECF werd binnengebracht. Anderen menen dat het werd afgebroken en uiteengevallen om het via kleinere verdragen alsnog in Europa binnen te smokkelen.

Naast de praktijk van de verdragen-politiek besteedt Parenti eveneens veel aandacht aan wat Perkins fase twee en drie van de imperialistische strategie noemt. In principe zou Perkins boek Parenti in het geheel niet hebben kunnen verrassen, buiten het feit dat het überhaupt werd geschreven en gepubliceerd. In *Against Empire* krijgt de lezer een mooi overzicht van de V.S.-operaties in het buitenland. Tevens wordt er uitgelegd waarin hun consistentie ligt, eerder dan hun onbezonnenheid. Het komt er altijd op neer dat, onder welk voorwendsel dan ook, volksrevoluties actief worden ondermijnd en rechtse kapitalistische regimes worden gesteund of versterkt. De logica hierachter zijnde dat een sociaal-democratisch regime zijn burgers tegen uitbuiting pleegt te beschermen, hetgeen roet in het eten strooit van de winstmaximalisatie van grootondernemingen, die liever helemaal geen salarissen zouden uitbetalen, noch ziekteverzekeringen of vakantiegeden; die liever hun arbeiders achtenveertig uur aan een stuk zouden laten doorwerken, wat op sommige plaatsen in Azië ook werkelijk voorkomt (zie het werk van John Pigler). In Parenti's eigen woorden: "Sedert het einde van de Tweede Wereldoorlog heeft de VS-regering voor meer dan 200 miljard dollar aan militaire hulp gespendeerd om meer dan 2,3 miljoen soldaten en binnenlandse veiligheidstroepen in een achttal landen uit te rusten, te trainen en te subsidiëren. De bedoeling was niet zozeer die landen te vrijwaren voor een buitenlandse invasie, maar de rijke machthebbers en multinationale investeerders te beschermen tegen de gevaren van binnenlandse anti-kapitalistisch oproer. Bij de begunstigden behoren sommige van de wreedste militaire autocratieën uit de geschiedenis: Turkije, Zaïre, Tsjaad,

Kort gezegd: de rol van het veiligstellen van de wereld voor de grote vermogens en hun wereldwijd systeem van kapitaalsaccumulatie, is neergekomen op de schouders van de VS. Dat de VS daaraan ten onder gaan, zal de internationale klasse een worst wezen. Michel Chossudovsky, maar ook Duitse ex-minister van defensie, Andreas von Buelow, maken gelijklopende analyses wat de technieken van het imperium betreft. Vooral hun aandacht voor undercoveroperaties maakt hen tot uitzonderingen in het intellectuele landschap. Op de website van het *Center for Global Research* (www.globalresearch.ca), waarvan Chossudovsky overigens directeur is, kan u hierover kwaliteitsvolle informatie terugvinden. Andere namen zijn Webster G. Tarpley, die gespecialiseerd is in terrorisme, en goed thuis is in de wereldwijde werking van inlichtingendiensten; ten slotte vermelden we nog Daan de Wit, een Nederlandse journalist, die nu reeds hopen geschreven heeft over de invasie die Iran nu te wachten staat. (www.deepjournal.com)

We zullen natuurlijk niet beweren dat globalisering in al zijn aspecten gemanipuleerd en opgedrongen word. Vanzelfsprekend vinden er 'spontane' 'evoluties' plaats, wat dat ook moge betekenen. Maar tegelijk is het niet moeilijk om in te zien dat dit geheel van evoluties, dan niet gecoördineerd, dan toch beheersbaar is. Het komt er slechts op aan een ruimte van mogelijkheden te scheppen (verdragen) die een specifiek soort 'evoluties' zullen voortbrengen. Vervolgens hoeft men niet het geheel te controleren, doch slechts de 'afwijkende' evoluties subtiel, dan wel brutaal, in de kiem te smoren.

Om dan eens een beeld te krijgen van hoe deze imperiumbouw in de praktijk gerealiseerd wordt, leest u *Bekentenissen van een economische huurmoordenaar*, van John Perkins. Veel plezier!

Gabriël Zamora Moreno

THE QUIET WAR II

Proeve Eener Geschiedenis Van Het Bankwezen

*"Who controls the past, controls the future:
who controls the present, controls the past."*
George Orwell, 1984

Zoals ik in de vorige editie van uw geliefde studentenblad trachtte duidelijk te maken wordt de officiële versie van de geschiedenis steeds geschreven door de mensen die het op een bepaald moment voor het zeggen hebben. Die mensen hebben er steeds alle belang bij om de status-quo in stand te houden: in die status-quo hebben zij het immers voor het zeggen. Dat daarbij de geschiedenis op Stalinistische wijze wordt 'bijgewerkt' om de huidige 'heersers' in een zo gunstig mogelijk daglicht te plaatsen - of om juist het feit van hun overheersing te verbergen - is onvermijdelijk. In orale tradities is de kans dat deze 'verdraaiing' van de geschiedenis aan het licht komt zelfs nagenoeg onbestaande: Nadat de laatste persoon van een bepaalde generatie gestorven is, blijven er in zulke culturen immers geen bronnen meer over die van de werkelijke toedracht der gebeurtenissen kunnen getuigen. Door de obsessie met historiciteit die de laatste honderden jaren in onze maatschappij is ontstaan en het feit dat de kunst om te lezen en te schrijven veel wijder verspreid is dan voorheen, is ook de kans om - zelfs decennia en generaties na het oorspronkelijke tijdstip van gebeuren - achter de ware toedracht van historische gebeurtenissen te komen enorm toegenomen. Anderzijds is natuurlijk de mogelijkheid tot manipulatie van de 'officiële' versie van de geschiedenis enorm toegenomen door het feit dat welhaast iedereen in onze westerse wereld sinds enkele decennia algemeen onderwijs kan genieten en door het feit dat dit onderwijs bovendien eenvormig werd gemaakt door het ontwikkelen van een uniform leerplan en het gebruik van gestandaardiseerde handboeken. Momenteel bevinden we ons dus in de paradoxale situatie waarin de manipulatie van het wereldbeeld van de meerderheid der mensen ongekende proporties heeft aangenomen, terwijl het tevens makkelijker dan ooit is om achter de leugenachtigheid van dit wereldbeeld en de officiële versie van de geschiedenis te komen. Het in stand houden van de status-quo berust dan ook meer dan ooit op het ontmoedigen van zelfstandig onderzoek en het ondermijnen van het vermogen tot zelfstandig en kritisch denken. Alvorens in een later te verschijnen artikel in deze reeks in te gaan op de methoden en technieken die hiervoor worden aangewend, wil ik u eerst het verhaal doen van enkele historische ontwikkelingen en gebeurtenissen die in de loop van de laatste honderd jaar op welbewuste wijze uit het collectieve geheugen en bewustzijn werden geschrapt. Ik zal het dan ook in de volgende artikels van deze reeks over de meest uiteenlopende zaken hebben, maar het lijkt mij aangewezen te beginnen bij de geschiedenis van die personen en instellingen die het de laatste honderden jaren meer en meer toe de werkelijke heersers van deze wereld hebben geschopt, teneinde meteen een zicht te krijgen op wie nu juist de belangrijkste en gevaarlijkste krachten zijn achter de grootschalige manipulatie van historische feiten waaraan u van kindsbeen af bent blootgesteld. Dames ende heren, ik presenteer u: (een weliswaar beknopte) 'Proeve eener geschiedenis van het bankwezen'.

Laat ik meteen duidelijk maken dat het hier niet mijn bedoeling is het ontstaan van het geldsysteem en bankwezen als zodanig te behandelen. Dat dit alles ongetwijfeld iets te maken zal hebben gehad met de eerste vormen van arbeidsdeling (het ontstaan van de priester/belastingsontvanger dus) en (later) de nood om een min of meer gestandaardiseerd ruilmiddel te hebben waartegen goederen konden worden verkocht en aangeschaft lijkt me vrij logisch, doch dit alles ligt spijtig genoeg verzonken in lang vervlogen tijden in de ongeschreven geschiedenis en valt dus moeilijk te achterhalen. Ik meen ergens gelezen te hebben dat de Sumeriërs of Phoeniciërs de eersten zouden zijn geweest om geld te munten, maar zekerheid daaromtrent valt niet meer te bekomen en is in het kader van dit artikel volledig irrelevant. Wat er wel toe doet is dat het misbruik dat van dit geldmunten gemaakt wordt sinds mensenheugenis bestaat. Om maar een klein voorbeeldje te geven: Jezus Christus, anders toch niet meteen de meest assertieve manspersoon die ik me voor de geest kan halen, *ranselde* volgens de bijbel de geldwisselaars uit de tempel. Voor een mens die,

voor zover ik me herinner, verder nooit een vlieg heeft kwaad gedaan en zelfs de leer predikte dat men zich ten eerste zomaar op het gezicht moet laten slaan en ten tweede vervolgens ook nog om meer slaag dient te vragen, wil dat volgens mij toch wel wat zeggen. Wat dreef dus onze (wellicht iets te) brave Jezus tot deze gewelddadige handeling? In de tijd van Jezus betaalden de Joden 'tempelbelasting'. Deze werd betaald met een speciale munt die bestond uit zuiver zilver. Deze munt was de enige vorm van geld waarop geen beeltenis van een wereldlijk heersers was

vertouwen van haar burgers. Het Romeinse Imperium zou dan ook vrij snel daarna ten onder gaan. Na de val van het Romeinse Rijk werd de situatie er niet beter op: Waar men er in het Romeinse Rijk immers nog streng op had toegezien dat de goud:zilver-ratio op een constant peil van 1:12 werd gehouden; werd deze ratio sinds de teloorgang van dit Rijk overgelaten aan de willekeur van de toenmalige vorsten van het westelijk deel van Europa, die zich ook het recht op geldcreatie toeëigenden. De onderlinge strijd tussen deze vorsten op dit gebied leidde

grafisch vertaalt in een exponentiële curve. Niet verwonderlijk dus dat de rijken steeds maar rijker worden terwijl de rest van de wereldbevolking het steeds zwaarder te verduren krijgt.

Laten we echter even een kort uitstapje maken naar het Europese vasteland. Terwijl de goudsmeden in Engeland immers steeds rijker en rijker werden, was het aanrekenen van interest in die tijd - in navolging van de ideeën van Aristoteles en Thomas van Aquino - nog verboden in dit Katholieke vasteland. Of de beweegredenen voor dit verbod echter zo zuiver waren, valt op zijn minst ernstig te betwijfelen. Waar in Engeland immers de goudsmeden zich verrijkten door tegen interest meer geld uit te lenen dan ze werkelijk bezaten, werden op het vasteland iets radicalere methoden gehanteerd: De Orde van de Tempeliers - een monikken-/ridderorde in dienst van de Katholieke kerk die door de vrijmetselarij steevast als één van haar grote lichtende voorbeelden wordt genoemd - organiseerde daar op dat ogenblik immers de welbekende kruistochten ter herovering van het 'heilige land'. Net als de goudsmeden in Engeland namen deze Tempeliers de rijkdommen van de vele kruisvaarders in 'veilige bewaring' tot deze kruisvaarders als grote overwinnaars uit Jeruzalem zouden terugkeren. Zoals u natuurlijk wel weet sneuvelden de meeste van deze kruisvaarders echter ergens onderweg, met als gevolg dat de rijkdommen die de Orde bewaarde nooit meer werden teruggevorderd. Op die manier werd de Orde - en met haar de Katholieke kerk - dé financiële grootmacht van Europa. Wie op het vasteland immers zijn geld uitleende werd daar niet rijker van: in het beste geval kreeg men het uitgeleende geld uiteindelijk gewoon terug. De kapitaalsaccumulatie kwam op die manier enkel de Katholieke kerk ten goede, terwijl alle andere personen en instellingen hooguit een financieel status-quo konden behouden. Al snel zagen de vorsten van het Europese vasteland zich dan ook verplicht enorme sommen te lenen van de Orde der Tempeliers: Kruistochten en andere oorlogen kosten nu immers eenmaal een hele hoop geld. Op die manier kreeg de Orde een steeds toenemende macht over deze vorsten: Wie grote sommen geld leent staat namelijk in het krijt bij zijn of haar leenheer; en om deze leningen terug te betalen moeten er steeds hogere belastingen worden geheven, wat op zijn beurt een toenemende interne onrust met zich meebrengt. Om deze onrust in toom te houden mocht er dan weer een beroep gedaan worden op een leger of een politiemacht, iets wat veel geld kost en dus de noodzaak om meer geld te lenen met zich meebrengt. Op die manier is de Orde der Tempeliers één van de eerste groeperingen die ons moderne concept van staatschuld aanwendt om politieke macht voor zichzelf te verkrijgen. De Orde zou dan ook al snel tot een soort van soevereine staat binnen de staat worden. Deze situatie werd door de toenmalige Franse koning Philips de Schone al snel als onhoudbaar ervaren, wat hem er toe zou leiden in 1307 een aanhoudingsbevel uit te vaardigen tegen de Orde, wat uiteindelijk tot de ondergang van de Tempeliers zou leiden. In 1314 wordt hun toenmalige grootmeester Jacques de Molay op de brandstapel gezet, waarmee de geschiedenis van de Orde der Tempeliers - de verschillende theorieën en legendes over hun 'ondergrondse' voortbestaan buiten beschouwing gelaten - ten einde loopt. Hun tactiek om via de 'staatschuld' politieke macht te veroveren blijft, zoals we verder in dit artikel nog zullen zien, echter tot op de dag van vandaag voortbestaan.

De goudsmeden in Engeland ontwikkelden ondertussen nog een andere tactiek om zichzelf nog meer te verrijken door nog een andere vorm van manipulatie van de economie: Door er eerst voor te zorgen dat leningen relatief gemakkelijk aangegaan konden worden, zorgden ze er voor dat er in een relatief korte periode een heleboel geld in circulatie kwam. Door vervolgens echter plots de voorwaarden om een lening te verkrijgen heel wat strenger te maken, verdween een heleboel van dat geld weer uit circulatie. Alweer werden de modale burgers het slachtoffer van deze politiek: Zij zagen zich plots niet langer in staat hun vroegere leningen af te betalen, terwijl ze ook geen nieuwe leningen konden aangaan om hun vroegere leningen op die manier toch te betalen. Het gevolg was dat heel wat personen en kleinere ondernemingen failliet gingen, waardoor de goudsmeden zelf op hun beurt de bezittingen en

afgebeeld, en was om die reden het enige aanvaardbare middel om de tempelbelasting - die immers een soort van belasting was die volgens de Joden direct aan God werd betaald - mee te betalen. De geldwisselaars van de tempel van Jeruzalem hadden een monopolie op deze munt weten te bemachtigen en rekenden dan ook woekerprijzen voor deze 'zuivere' munt aan. Bijgevolg moesten de Joden veel meer betalen dan de munt in feite waard was, wat de geldwisselaars vanzelfsprekend een aardig spaarcentje opleverde. In de ogen van Jezus was zo iets natuurlijk heiligschennis, want op de rug van God wordt niet gewoerd! (In de bijbel staat niet voor niets dat interest of woeker - er bestaat nogal wat discussie over de correcte vertaling van het Hebreeuwse origineel - de wortel is van alle kwaad, doch dit geheel terzijde) Laten we Jezus Christus echter verder maar beter links liggen. Waar ik met dit alles naartoe wil is dat men al heel lang weet dat het erg interessant is over een monopolie op het munten van geld te beschikken.

Reeds tweehonderd jaar voor Christus bestonden er in het Romeinse Rijk ook al problemen met de macht van de geldwisselaars. Twee Romeinse keizers die daar iets aan probeerden te doen door het wettelijk vastleggen van beperkingen op de rente en het grondbezit, moesten dat met de dood bekopen. Een trend die trouwens, zoals we verderop nog zullen zien, ook vandaag de dag nog steeds standhoudt. In 84 voor onze jaartelling slaagde Julius Caesar er echter in de macht van het geldmunten van de geldwisselaars over te nemen. Hij zorgde er voor dat er een ruimschoots voldoende aan geld in circulatie kwam, en kwam zo in de gunst te staan van de modale burgers van het Romeinse Rijk. Hij gebruikte het geld ook om grootscheepse publieke bouwwerken op touw te zetten en zorgde er zo voor dat het Romeinse Rijk een periode van grote voorspoed kende. De geldwisselaars lieten het er echter niet bij zitten en ook Caesar werd, zoals bekend, vermoord. Meteen werd negentig procent van het geld uit circulatie genomen. Hierdoor verloren de modale burgers in één klap hun gronden en huizen, swingden de belastingen de pan uit en vierde de corruptie in het Romeinse Rijk hoogtij. Door het algemene tekort aan geld in circulatie verloor de Romeinse overheid vanzelfsprekend snel het

veelal tot waardevervalsing, waar alweer voornamelijk de 'modale burgers' de dupe van werden.

Ondertussen veroverden de goudsmeden in Engeland tegen plus minus duizend na Christus zo veel economische macht dat ze in staat waren samen het hele economische systeem van dat land naar willekeur te manipuleren. Deze goudsmeden waren nog geen echte bankiers zoals wij die vandaag de dag kennen, maar ze vertoonden wel reeds opvallende gelijkenissen met deze meest verderfelijke exemplaren van het menselijke ras. Ze bewaarden het goud van anderen in hun kluizen en gaven daarvoor een papieren bewijsstuk in de plaats. Op die manier creëerden ze voor het eerst wat wij vandaag 'bankbriefjes' plegen te noemen. Ze kwamen er echter al snel achter dat het nooit voorkwam dat al hun klanten tegelijkertijd hun goud kwamen opvragen. Ze kwamen dan ook op het lumineuze idee voor een grotere waarde van dit 'papiergeld' te drukken dan er werkelijk goud in hun kluizen lag. Dit papieren geld konden ze dan tegen interest uitleenen aan wie maar wilde, zodat zij zelf in één klap veel meer konden verdienen dan wanneer ze slechts 'bankbriefjes' uitgaven voor de waarde van het goud dat effectief in hun kluizen lag: Het moderne systeem van 'fractional reserve banking' was geboren. Om u even een duidelijk idee te geven wat dat nu juist betekent: Stel dat u voor honderd euro aan goud in een kluis hebt liggen. Tegen moderne standaarden bent u - als bank weliswaar; als u dit als individu probeert bent u immers vreemd genoeg strafbaar voor financiële fraude - gewettigd daar op zijn minst voor duizend euro papieren geld uit te lenen aan wie u maar wilt. Stel nu dat u daarbij acht procent rente aanreken. Dan hebt u na een jaar tachtig euro verdient aan die eerste honderd euro. In concreto is dat dus geen winst van acht, maar van tachtig procent! Natuurlijk hoef ik u niet te vertellen dat de gemiddelde bank werkt met veel grotere bedragen dan degenen waar ik het hier over heb. Het zal dan ook niemand verbazen dat de goudsmeden hun kapitalen met gigantische snelheden zagen toenemen. Door met dat gewonnen geld vervolgens opnieuw goud aan te kopen, krijg je een kapitaalsaccumulatie van jewelste, die zich

THE QUIET WAR II

Proeve Eener Geschiedenis Van Het Bankwezen

ondernemingen van deze mensen tegen een appel en een ei konden opkopen. Tegen ongeveer 1100 na Christus besloot Koning Henry I van Engeland dan ook dat het nu wel welletjes was geweest. Om de macht van de goudsmiden te breken verzon hij een nieuw geldstelsel dat er speciaal op was gericht de manipulatie van de economie, waar de goudsmiden zo gretig van hadden geprofiteerd, tegen te gaan. Het werd één van de meest ongewone geldsystemen dat ooit in de westerse wereld werd gebruikt en zou zo'n 726 jaar, tot en met 1826, standhouden. Dit 'Tally Stick System', dat tevens één van de meest geslaagde monetaire systemen uit de wereldgeschiedenis bleek te zijn, maakte gebruik van gewone houten stokken die werden gepolijst en waarop vervolgens inkevingen werden gemaakt die aangaven hoeveel de stok in kwestie waard was. Om valsmunterij tegen te gaan werd de stok vervolgens over de gehele lengte in twee gezaagd. De koning hield de ene helft van de stok voor zichzelf en 'spendeerde' de andere helft vervolgens in de economie, waar hij als geld circuleerde. Nu kunt u zich natuurlijk afvragen waarom iemand een simpel stukje hout als geld zou aanvaarden. Het is echter belangrijk te beseffen dat geld in essentie iets geheel virtueels is, net zoals bijvoorbeeld een centimeter, een kilogram of een landsgrens. Deze zaken hebben strikt genomen geen enkele referentie naar een objectief op zich bestaande wereld. Zij drukken slechts een algemeen aanvaarde overeenkomst uit en bestaan slechts als een abstract mentaal begrip bij de gratie van onze menselijke conventies. Ons papiergeld is zelf ook een voorbeeld van deze virtualiteit van het concept 'geld': in sé zijn het gewoon maar strookjes papier met wat handtekeningen en figuurtjes op, en zijn ze lang niet zoveel waard als wij bereid zijn er voor te geven. Alleen het feit dat iedereen blind vertrouwt op het feit dat men ze tegen een min of meer vaste prijs en koers kan omruilen tegen alle mogelijke producten, of tegen het equivalent in andere munten, maakt dat dit ook effectief zo is. Eigenlijk is geld dan ook gewoon een *self-fulfilling prophecy* van jewelste. In bepaalde streken van Tibet werd zelfs mest als geld beschouwd. Omdat koning Henry I bovendien had besloten dat alle belastingen in de vorm van Tally Sticks moesten betaald worden, wat vanzelf een vraag naar de betreffende stukjes hout met zich meebracht, werd het systeem meteen algemeen aanvaard en werkte het wonderwel. Het is zelfs het bestwerkende en langstgebruikte geldstelsel dat ooit op onze wereld heeft bestaan.

Dat betekent echter niet dat in Engeland alle andere vormen van geld van het toneel verdwenen: ondanks het feit dat Henry I ook wetten tegen woeker en rente had ingesteld, bleven de goudsmiden pogingen ondernemen het Tally Stick systeem onderuit te halen. Zij beconcurrerden dit systeem met hun eigen systeem van metalen munten, maar in eerste instantie was hun macht voor een hele tijd gebroken. In de jaren 1500 maakte koning Henry VIII de wetten op woeker en rente echter weer heel wat losser. De goudsmiden en geldwisselaars zagen eindelijk de kans waar ze zo lang op hadden moeten wachten en maakten het voor enkele decennia erg gemakkelijk om leningen te krijgen, waardoor de hoeveelheid geld in circulatie meteen enorm toenam. Toen koningin Mary op de troon kwam en de woekerwetten opnieuw verstengde, maakten ze opnieuw de voorwaarden om te lenen heel wat moeilijker en de economie van het toenmalige Engeland nam een flinke duikvlucht, waar natuurlijk de 'gewone mensen' het meest onder hadden te lijden. Toen vervolgens de zus van Koningin Mary, Elizabeth I, koningin werd; was die vastbesloten de macht van de goudsmiden en geldwisselaars weer te breken. Ze begon met het uitgeven van munten uit de *public treasury* om zo de macht over het geldmunten van haar tegenstanders te ontnemen. Dit conflict zou vervolgens in 1642 mede aan de basis liggen van de Engelse revolutie, waarbij Charles (die ondertussen koning was geworden) werd opzijgezet en ter dood veroordeeld door Oliver Cromwell, het parlement grondig werd 'gezuiverd' en de macht van de geldwisselaars werd hersteld.

Ondertussen had tegen het laatste kwart van de 16e eeuw het papiergeld zijn intrede gedaan in het toenmalige Holland. In 1609 werd er de Bank van Amsterdam opgericht, die vervolgens feitelijk

de basis van ons westerse bank- en geldstelsel zou worden. Deze bank, die een zuivere privé-onderneming was, nam alle soorten zilveren munten in ontvangst en gaf alleen maar krediet voor de puur metalen inhoud van die munten. Deze waarde werd vervolgens uitbetaald in munten van de Bank van Amsterdam. Deze konden een deel van dit krediet echter ook in de vorm van guldens of dukaten als deposito's 'op de bank laten staan'. U herinnert zich natuurlijk nog hoe dit systeem perfect gebruikt kan worden voor het hoger genoemde principe van *fractional reserve banking*.

Dit systeem werd dan ook al snel populair en vanuit de hele wereld kwamen munten en ladingen zilver in Holland terecht. Op die manier ontstond voor het eerst in de wereldgeschiedenis het fenomeen van de marktwerking van de waarde voor edele metalen. Dit bracht met zich mee dat de hoeveelheid geld die in circulatie werd gebracht constant bleef stijgen; waardoor een enorme inflatie veroorzaakt wordt. Een ander gevolg was dat metaal in plaats van geld de rekeneenheid voor de waarde werd. Op die manier ontstond de 'gouden en zilveren standaard', waardoor vastgesteld wordt hoeveel een bepaalde munt waard is in goud/zilver. Oorspronkelijk werd daarbij bij wet vastgelegd dat deze prijzen afhankelijk waren van het aantal munten die er van een bepaalde geldeenheid gemunt waren, maar na de 17^e eeuw werd deze wettelijke controle opgeheven waardoor de overheid geen controle meer had over het geld. Nochtans was dit altijd beschouwd geweest als een van de essentiële voorwaarden voor soevereiniteit en een eventuele rechtvaardige verdeling van de welvaart.

Na 1648 werd de macht van de Bank van Amsterdam echter opnieuw min of meer aan banden gelegd door guldens als wettig betaalmiddel aan te wijzen en door af te stappen van het principe van het 'vrije slaan van munt'. Toen de Franse koning in 1795 op plundertocht was kwam hij er bovendien achter dat de Bank van Amsterdam zich stiekem aan het principe van *fractional reserve banking* had overgegeven, en wel in zulke mate dat de Bank volledig leeg en dus insolvent (= niet meer in staat haar krediethebbers uit te betalen) was. De 'burgemeesters van de Bank van Amsterdam werden meinedig verklaard en de stad Amsterdam werd officieel "onteerd".

Engeland was ondertussen na de revolutie van 1642 in een reeks kostelijke oorlogen terechtgekomen, waarbij ze onder andere tegen de Hollanders vochten. Daarbij namen ze vele van de organisatievormen van de Hollanders over. Zo werd Engeland in 1653 net als Holland even een republiek en nam het in 1666 het systeem van vrije munt slaan over. Er bleven echter strubbelingen tussen de Engelse geldwisselaars en goudsmiden enerzijds (die trouwens duidelijk voordeel hadden bij de twee juist genoemde maatregelen) en het koninklijke 'house of Stuart'. De geldwisselaars hadden zich na 1642 verzameld in wat vandaag nog steeds het financiële centrum van Engeland en één van de drie belangrijkste financiële centra van de wereld is: het befaamde 'the city of London'. (Voor degenen die nog nooit van 'the city of London' gehoord hebben: dit is niet Londen

als zodanig, maar een vrij kleine wijk in Londen waar zich dus het financiële kwartier bevindt, zoals dat bij ons in Brussel -zij het net iets meer verspreid en opvallend meer verweven met de gemeenschapsregeringen- aan het Noordstation is gelegen.) Van daaruit hadden ze connecties aangeknoopt met de Hollanders om het 'House of Stuart' ten val te brengen. In 1688 beloofden ze Willem III, prins van Oranje, de troon van Engeland wanneer deze de heersende bankiers het alleenrecht zou geven om geld uit te geven. Zijn oorspronkelijke twijfel werd vervolgens

weggenomen door de belofte dat hij zoveel zou mogen lenen als hij wilde tegen een vaste rente van 8% en dat op de biljetten de vermelding 'redeemable in Gold or Silvercoins' zou komen te staan. Willem van Oranje stak dus het kanaal over, veroverde de troon van Engeland en keurde in 1694 de oprichting van de Bank of England goed. Deze Bank of England werd geïnspireerd door de statuten van de Bank van Amsterdam en kreeg meteen het voorrecht de enige bankier van de Engelse schatkist te zijn. Het brein achter deze bank was William Paterson, en ondanks wat de naam zou kunnen doen vermoeden was (en is) de Bank of England geheel en al een privé-onderneming. De aandelen van de bank werden verkocht aan private bankiers, die verondersteld werden hiervoor samen 1.25 miljoen pond bij elkaar te brengen; maar in werkelijkheid werd daar maar 750 duizend pond van betaald, waarvan een deel ironisch genoeg betaald werd in de vorm van Tally Sticks. Niettemin werd de waarde van het 'startkapitaal' op 1,25 miljoen geplaatst. Vervolgens begon de bank ijverig geld uit te lenen via het systeem van *fractional reserve banking*, en de bank (en dus de aandeelhouders) zagen hun kapitaal tegen een gigantische snelheid groeien. De namen van deze aandeelhouders werden trouwens nooit vrijgegeven.

Om u een goed idee te geven van wat dit allemaal betekent wil ik u vooral volgend citaatje uit de oprichtingsstatuten van de Bank of England niet onthouden: "The Bank hath benefit on the interest on all monies which it creates out of nothing." Dit betekent concreet dat de bank zoveel geld mag drukken als ze wil, zonder dat daar een tegenwaarde in edele metalen of iets dergelijks tegenover staat. De bank betaalt dus in wezen niet meer dan de kosten van inkt en papier om geld te produceren, en maakt vervolgens winst door interest te vragen op al het geld dat zij uitleent. Aangezien Engeland, zoals gezegd, net heel wat geld had opgemaakt aan allerlei oorlogen, kon de regering de nodige leningen best wel gebruiken. In de statuten van de Bank of England was opgenomen dat de regering zoveel geld kon lenen als ze wilde. Daarbij werd gestipuleerd dat deze leningen zouden gedekt worden door de burgers van het land: om de schulden die de regering maakte bij de bank terug te betalen zou de regering belastingen heffen onder de burgers en deze vervolgens afstaan aan de bank. Op die manier werd het begrip van staatsschuld geïnstitutionaliseerd. Wanneer de overheid immers zelf het geld drukt, moet zij daar geen interest op betalen; wanneer het geld echter wordt gedrukt door een private onderneming, moet op al het geld dat in circulatie wordt

gebracht een meerwaarde worden betaald in de vorm van interest. Net als alle andere private ondernemingen is een bank namelijk in de eerste plaats uit op het maken van winst. De staatsschuld schoot dan ook meteen de hoogte in, en de regering zag zich verplicht steeds hogere belastingen te heffen. Om u een idee te geven: In 1694 had Engeland 1,25 miljoen pond aan staatsschuld; tegen 1698 liep die op tot 16 miljoen pond. Anderzijds nam, mede door de ondertussen gekende tactiek van het makkelijk maken om leningen te verkrijgen, ook de hoeveelheid geld in circulatie drastisch toe; wat het bekende gevolg van een enorme inflatie teweegbracht. Hierdoor stijgen de prijzen van goederen en daalt de waarde van het geld; zodat de staatsschuld meer en meer blijft stijgen, en wederom is de 'gewone mens' daar voornamelijk de dupe van - want het is hij of zij die het feit dat de overheid ongelimiteerd geld krijgt, betaalt in de vorm van belastingen en inflatie. De aandeelhouders van de Bank of England werden echter steeds machtiger en rijker. Alhoewel het bestaan van centrale banken vandaag steeds wordt gelegitimeerd door te beweren dat deze instellingen juist moeten zorgen voor de stabiliteit van de economie, kende de Engelse economie sinds de oprichting van de Bank of England weer de gekende cyclus van economische 'booms' en depressies door het makkelijk en dan weer moeilijk maken van het aangaan van leningen. Zoiets is natuurlijk ook normaal wanneer men weet dat deze centrale bank niet onder controle van de overheid staat en alleen maar bestaat voor de verrijking van zichzelf. Toch werd de Bank of England het model voor alle andere centrale banken doorheen de westerse wereld.

Ondertussen opende Amschel Mozes Bauer in 1743 in Frankfurt een geldwisselkantoor. Voor de deur plaatste hij een schild waarop een Romeinse Adelaar werd afgebeeld op een rode achtergrond. De 'muntenwinkel' werd al snel bekend als het huis van 'Rothschild'. De zoon van deze Amschel Mozes Bauer, Amschel Mayer Bauer, liet zijn familienaam officieel veranderen tot Rothschild en de belangrijkste financiële dynastie die tot nu toe op deze aarde heeft rondgewaard was geboren. Amschel Mayer had al snel door dat het meer opbracht om te lenen aan koningen en regeringen in plaats van aan private individuen. Leningen aan de overheid zijn immers niet alleen veel groter, maar de terugbetaling ervan wordt bovendien gegarandeerd door belastingen, en dus door de inwoners van de natie. Het bekendste citaat van Amschel Mayer Rothschild is dan ook: "Geef mij controle over het geldmunten in een land en het maakt me niet uit wie de wetten maakt." Wie het monopolie op het geldmunten bezit heeft immers door het instrument van de staatsschuld de overheid in zijn zak en is bovendien in staat tot grootschalige manipulatie van de economie in dat specifiek land.

Amschel Mayer Rothschild kreeg op zijn beurt vijf zonen. Deze leerde hij de kneepjes van het bankiersvak, en zond hen vervolgens uit naar de verschillende belangrijke steden van Europa om daar filialen op te zetten. Zijn eerste zoon, eveneens Amschel Mayer genaamd, bleef in Frankfurt om daar zijn vader op te volgen. De tweede zoon Salomon werd naar Wenen gestuurd, terwijl zijn derde zoon Nathan in 1798 op eenentwintigjarige leeftijd naar Londen werd gestuurd. De vierde zoon Karl ging naar Napels en de vijfde zoon Jacob naar Parijs. In 1785 hadden de Rothschilds hun introk genomen in een gigantisch gebouw met vijf verdiepingen dat ze deelden met de Engelse bankiersfamilie Shift en dat vanaf dan bekend stond onder de naam 'Greenshield'. Deze twee families zouden vervolgens een zeer belangrijke stempel drukken op de financiële geschiedenis van West-Europa, de Verenigde Staten en de wereld.

Spijtig genoeg loopt hier echter mijn blad alweer ten einde, en dus zal u spijtig genoeg nog even moeten wachten tot de volgende aflevering van The Quiet War om te lezen hoe ze daar nu juist in slaagden en welke methodes ze daarbij allemaal wisten aan te wenden. Of u kan natuurlijk enkele sleutelwoorden intypen in een of andere internetzoekmachine en u zelf eens wat meer in deze stof verdiepen. U zou misschien wel eens op heel wat gekke dingen kunnen stuiten...

Bram Langmans

De Jeugdige Grijsaard

Een jeugdige grijsaard zat aan de hoek van een ronde tafel in Luigi's café te lezen in een gesloten boek bij het licht van een gedoofde kaars.

Zijn naam was Jef, zijn bijnaam 'de zielepoot'. Ergens in de jaren negentig was hij als student aangekomen in de grote hoofdstad. Hier zit hij dan nog altijd verwaasd zijn boek te lezen zonder licht. Veel kon 'de zielepoot' ook niet lezen door het vergeten van zijn leesbrilletje.

Het heeft hem zeker allemaal niet meegezeten in zijn studentenjaren. De meisjes keken nooit naar hem om, hij zou eigenlijk al lang afgestudeerd

moeten zijn maar de dood van zijn dooie mus heeft hem te diep getroffen. Drie jaar heeft hij het zwaar te verduren gehad. Zijn zelfrespect had hijzelf ook verloren. 'De zielepoot' zat er vroeger ook al zelig bij, maar sinds die zwarte zondag zien de weinige mensen die hij kent het ook al niet meer zitten voor hem. Vaak denkt hijzelf zelfs aan zelfmoord. Zelf zou hij het zichzelf nooit kunnen aandoen, maar soms bedenkt hij zichzelf en zelfs dan zou hij het zichzelf niet kunnen aandoen. Moest hij het dan toch doen, dan zou hij die zelf opeisen. Het enige wat hij ook maar kon doden was de tijd.

Plotseling zag hij een knal. Rende naar boven om snel beneden te zijn, struikelde over een emmer water die er niet stond, stapte op zijn horloge en keek op zijn fiets hoe laat het was. Hij reed met een snelheid van 80 hectoliter per uur tegen een elektrische paardentram die benzine stond in te laden, viel achterover op zijn buik in een plas zand, brak allebei zijn benen, nam ze onder zijn arm en rende ermee naar het ziekenhuis. Tien dagen na zijn dood overleed hij. Dit was het einde van het verhaal van de zieligste zielepoot allertijden sinds Allerzielen op de zieligste dag van het jaar viel, Allerheiligen.

Christophe Bernard

Gewoon Genoeg Beweging

“Gewoon genoeg beweging” zei den dokter nog “ge zit ganser dagen achter die computer ge maakt ni alleen uw ogen kapot, ge kunt da soort leven gewoon ni aan David! Het beste da ge eigenlijk kunt doen is om elken dag eens naar buiten te stappen, is gaan fietsen, of zwemmen, of weetikveel wa! Zit gewoon ni gans den tijd binnen allez da zal dan 20 euro zijn astemblijf merci en tot de volgende keer é!” Geen kloten hebt ge daaraan jong die dokters! Veel geld vragen om te zeggen wa ge mankeert maar tegelijk toch maar dik op uw kap verdienen zolang ge maar ongezond bent. Beweging, beweging, ...'kga 'k ik toch alle weken naar de Cherry? Ge ga mij ni vertellen da al da geshake geen effect heeft op uw conditie! En daarbij wa moe'k ik nu gaan fietsen of.. of gaan zwemmen. Ziet ge mij daar al langs den dijk voorbijkomen tussen al die onnozelaars me zo'n mottig rennersbroekske waardoor g'er ni alleen als een jeanette uitziet maar waar ge uzelf impotent mee maakt! Nee bedankt, en zwemmen kunt ge ook vergeten, da is gewoon doodsaai! Nee nee, terug gaan powertrainen ja, gelijk vroeger me ons pa. Maar met de Nico deze keer, die doet da al twee jaar en ik kan u verzekeren, als ge me die kerel ambras hebt kunnen ze u de week daarna nog in de kliniek komen bezoeken!

Enfin, zo dacht ik er in 't begin toch over. 't Leek een schitterend idee: ik ging twee of drie keer in de week efkes mee gaan trainen en in no-time zou ik nen beer van ne vent worden. Man man, 'k was ene keer gaan trainen en 'k heb twee weken plat op mijn bed kunnen liggen. Ni stijf of zo zenne, nee nee geschrokke spieren 'e, geschrokke spieren. Tja, toen is de Nico maar mijnen trainer geworden. 'k hoor 'et hem nog zo zeggen: "Dafke" zei't 'em "uw lichaam is gelijk een fort: ge kunt alles wa ge vindt op elkander smijten tot uwe muur stevig genoeg is of ge kunt er nen onverwoestbare bunker mee maken." Nico heeft me dan ook die Kreatine gegeven. In't begin denkt ge: "bwoah, ik train en kweek meer spieren, dik in orde!". Maar de problemen ebt ge pas door als 't te laat is é! Pas op!'kVin et nog altijd prachtig spul zenne! Echt waar! Doe gewoon aan sport en pakt wa van da spul, en mor e kas kweken van jewelste! Ik zweer het u man, de wijven zijn

nimeer van uw lijfmonument weg te slaan! En gijle biekes die daar op vallen jong, op zo'n kas! Da kunt ge ni geloven! Die sletjes moeten denken da mijn uithoudingsvermogen er ook zo is op vooruitgegaan. Daar zijn ze anders wel me ne serieuze zure muil op moeten terugkomen! Haha! Naiëve truttekes!

Maar ja wa wilt ge, amper 16 jaar en da denkt tegen 'et leven te kunnen, het stom kalf! Ni gelijk Debbie, Debbie was anders. Debbie kende verdomme hare wereld en wist perfect op wie zijn tenen te gaan staan en op welke kop te gaan klimmen om al de rest in de stinkende pis en stront achter te laten. Debbie krijgt altijd haar goesting, ook toen ze mij na drie jaar heeft geditchd voor die mislukt geaborteerde mongool van tegenover. Drie jaar van mijn leven geef ik om da 'k er zeker van was da dees 'the real thing' was. Drie jaar en da stom wicht verlaat mij voor de meest geclassificeerde lul van 't parelzuiverste water. Achterlijke teef! Maar wacht maar af kinneke, deze vrijdag is't grote feest in den Diffe. Van de week gaan ek alles op alles zetten en als ek daar toekom op de party me een kas die de halve zaal overschaduwet dan zult ge die mongool is horen piepen, is zien of da ze hem dan nog zo ne lekkere vindt! *She 'll be running right back to the maestro, mark my words!*

Ikke dus gans de week aan 't trainen en meer kreatine aan 't pakken dan da eigenlijk gezond is maar fuk it, niks is gezond meer tegenwoordig toch? fuk it! Hier se, 't is vrijdag en we doen er nog een efforke bij né! 's Morgens om zeven uur beginnen me trainen op 'en driedubbele dosis kreatine, en pakt nog maar wa meer! *Tonight 's the Night* verdomme! Ik kom daar in den Diffe en die geit zie mij amper staan! Die zit daar een beeke me te veel aandacht me haar tong in dien achterlijke klojo zijn muil jesus fuckin' christus, maakt da mee verdomme! "Ha dag David!" alsof ge mij amper kent schijnheilige kut "kent ge Peter nog?" Neeje, nooit van g'hoord, is da diezelfden imbeciel da gij indertijd zo uwe kop hebt door laten ziek maken da ge nu nog altijd als een lobotomiepatiënte klap JA TUURLIJK KEN IK DIE MONGOOL NOG IK SLAAG HEM GODVERDOMMEN OP ZIJN BAKKES DA ZIJN KLOTEN ER ZEER VAN DOEN! En da

doen ek dan ook! Ik weet 'et, 't is ne stomme move, maar al de rest van mijn moves hebben al helemaal niks nul de botten effect. Ik ga die kerel zo klein maken da Debbie naar de Nasa den HubbleTelescoop moet gaan halen moest ze 'm ooit nog *willen* zien! Maar nee, die zielige sloerie vindt het opeens nodig om hare Downpatiënt te verdedigen. Bleitend ligt die verdomme tegen *mij* te brullen en tekeer te gaan da 't nu wel genoeg is, da 'k een egoïstische machokwal ben en da 'k mijn agressie maar op een ander moet gaan tentoonstellen want da ze mij nooit meer wil zien van haar leven niet "Bol het af en neemt u stoer lijf mee verdomme!"

Shit seg, stomme bitch! Kut! Waar is da bier hier, ik ga mij verdomme een serieus stuk in mijn kloten zuipen, da zal ze leren! Verdomme ik heb hier al den helft van de Jos zijn café leeggezopen, 'k heb twee pakskes sigarette opgesmoord en 'k zen al zeven keer gaan blowen, waarom wor' ek hier ni scheef verdomme! 't Is om 't vliegend schijf van te krijgen! Gelukkig komt den Thierry sebiet me extra bollen en wa coke. Ondertussen slik'k hier wa bollen me Dré, ni tselfde! Ah daar is den Thierry "klootzak waar bleef gij gans den tijd? Ik zit hier compleet kapot te gaan man, ik raak mor ni scheef!" Den Thierry begint te lachen "chill Daf'ke, chill, ge zult rap op een and're planeet zitten, 'k Heb iets speciaal voor u mee". Hij haalt iets boven. "Da's puren MDMA Daf'ke, maagdelijk zuivere shit man! Past op en pakt ni te veel in 't begin, dees is het echte spul!" Den Thierry kan mijne rug op me zijn straffe verhalen, ik ken da, me dien boecht da hij altijd meepakt kunt ge maar beter een goei dosis pakken, zien'k eruit lijk ne woos...

Woooooow fuckin' shit wa is dees? Komt da door die Kreatine? Nee da kan ni, de Nico heeft mij gegarandeerd dat da allemaal genen erg is. Fucking christ man, waarom ga mijn hart zo tekeer? Da is hier tegen tweehonderd per uur aan 't vlammen en da wilt maar ni stoppen verdomme, sebiet gaan ek nog dood! Jezus sinds wanneer lig ik in de kliniek? Gewoon genoeg beweging zei den dokter nog, salut, van bewegen zal er ni veel meer in huis komen nu. Nooit van mijn leven ga'k ik nog naar nen dokter jong! Daar kunt ge gif op innemen!

Rob Werkers

Gedachtecronkels

Wij die de wereld willen verbeteren, wij zien ons graag stiekem als helden. De drang tot verbetering is inherent aanwezig in dit gehele evolutieproces en manifesteert zich door jou.

Het feit dat je je nobele ideeën en daden als iets van jezelf ziet getuigt van een zekere arrogantie! Je hebt het nodig om je minachting voor jezelf en de wereld zoals het is, te verbergen. Je verschuilt jezelf achter deze façade. Het feit dat je je idealistische ideeën toe-eigent en blijft zeuren dat het anders zou moeten zijn geeft aan dat je nooit hebt leren vertrouwen op hoe het nu eenmaal is. Je zit gevangen in de groothedswaan dat je het beter weet dan 'moeder natuur' zelf. Dit wantrouwen in je eigen natuur en die van de wereld heb je al vroeg moeten aankweken toen je ouders dreigden met liefdeloosheid als je je niet volgens de sociale normen en waarden gedroeg.

Je werd genoodzaakt 'het slechte' af te wijzen uit angst voor de (soms zeer subtiele) minachting en verlaten van je ouders. Zonder hen had je het helemaal niet overleefd, dus ze konden niet anders dan gelijk hebben. Nu zit je vast in een meestal onbewust patroon dat jij en de wereld niet goed

genoeg zijn zoals zij zijn, en dat er vanalles aan gedaan moet worden, alsof we onmisbaar zijn. Ik zeg dat jij met je nobele ideeën om het onrecht de wereld uit te helpen niet beter bent dan degene waar je je zonodig tegen moet afzetten, ook als dat gaat om een nazistische psychopaat. Je hebt het nodig de ander te minachten voor wat hij is om zo je illusoire scheiding tussen goed en kwaad te handhaven, zo kon je immers als kind overleven!

Gelijk welk standpunt je inneemt, je zult het al gauw met man en macht moeten verdedigen, je zult subtiel in oorlog met de ander verkeren die het oneens is met je. Waarom die afweer, waarom die spanning en die ongebreidelde gedrevenheid? Wat valt er te verdedigen als je er toch zo zeker van bent? Gelijk welk standpunt je inneemt, je bent gedoemd de strijd aan te gaan omdat gedachten in wezen hol zijn. Er zit geen enkele op zichzelf staande werkelijkheid in. Je moet steeds alles vervormen om zo je gedachten en dus je persoonlijkheid staande te houden, vandaar je voortdurend ongemak. Je onbewuste identificatie met je gedachten is net als een persoon die de wereld door zijn bril ziet denkt dat het de bril zelf

is die ziet. Hij stelt zichzelf gelijk aan zijn bril, en als iets hem de indruk geeft dat zijn bril niet de moeite loont, is hij gedoemd te minachten om zich staande te houden. Kun jij wel je gedachten ZIJN??

We wanen ons een hoop brillen en we vragen ons nooit af wie dat hele schouwtoneel met de 'ik-persoon' in de hoofdrol eigenlijk ziet. Net als het egocentrische kind dat animismen toepast op dode voorwerpen, doen wij dat allemaal op subtiel denkniveau. Een animisme is levende eigenschappen toekennen aan levensloze objecten. Bijvoorbeeld: denken dat een boom of een wolk op zichzelf beweegt en bestaat. Het kind ontbreekt het nog aan cognitief inzicht in de oorzaken voor het ontstaan en de beweging van een wolk/ een boom... Wij doen dit ook, maar nu met het denken, we dichten het subjectieve en autonome eigenschappen toe, we zijn ervan overtuigd dat het de 'ik-persoon' is die denkt en doet, maar probeer maar eens niet te denken en niet te doen!! We zeggen toch ook niet 'ik groei haar'? Alles gebeurt gewoon, de verlichte krijgt de goede gedachte op het goede moment, en waarvandaan weet hij niet.

Dries Essers

Colofon

De Moeial

Maandelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Ons redactielokaal is gelegen te Triomflaan 62. Elke woensdag om 20 uur is er redactievergadering. Iedereen is welkom!

Stuur al uw opmerkingen, vragen en reacties naar: moeial@vub.ac.be

Bezoek ook eens onze website: www.vub.ac.be/moeial

Verantwoordelijke Uitgever
Bram Langmans

Coördinator
Daniël van der Meer

Vice-coördinator
Rob Werkers

Secretaris
Thomas Martin

Penningmeester
Frederik Verbist

Lay-out
Bram, Gabriel, Daniel

Illustraties
Archief, Ruben, Bram, Deborah

Achterflap
Mohamed El Mahraoui

Redactieleden
Ruben Brabers, Ben Van Overmeire, Thomas Martin, Bram Langmans, Rob Werkers, Bilal Benyaich, Gabriël Zamora Moreno, Frank Vanaerschoot, Matthias Vanheerentals, Daniel van der Meer, Daan Essers, Frederik Verbist

Redactiemedewerkers
Piet Van De Velde, Pieter D., Yannick Menendez, Pieter Boeykens, Kristien Janssens, Hannah Vanrintel, Dimitri Dhuyvetter, Hannah Vanbelle, Dries Essers, Christophe Bernard, Bob Dylan

Oplage: 1500 ex.

Drukker: Grafikon

De redactie is *niet* verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, V.O., Dienst Cultuur, lezersbrieven, opiniebijdragen en standpunten.

Kom en schrijf voor De Moeial!

De Studentenraad aan het Woord

“Efficiënt, Proactief & Optimaal bezig”

DE STUDENTENRAAD

De Studentenraad van de Vrije Universiteit Brussel bestaat uit drie rechtstreeks verkozen geledingen. De studenten in de Raad van Bestuur, de studenten in de Onderwijsraad en de studenten die de Studentenvoorzieningen autonoom beheren. De studenten uit deze drie geledingen komen ook plenair samen in de overkoepelende vergadering van de Studentenraad.

De Studentenraad is zich terdege bewust van de kansen die onze universiteit biedt aan de studentenvertegenwoordiging: onze aanwezigheid in de verschillende raden en beleidscommissies is optimaal. We beseffen dan ook dat we een buitengewoon belangrijke rol vervullen binnen onze instelling én daarbuiten (VVS, Universitaire Associatie Brussel, ...). Elke dag zijn we actief bezig om de rechten van de studenten te vrijwaren, maar meer dan dat nog om het dagdagelijkse leven van de student aangenamer en zo vlot mogelijk te laten verlopen.

Natuurlijk mogen we nog zoveel werk verzetten als we willen, we bouwen geen legitimiteit op wanneer we hierover niet of onvoldoende communiceren. Daarom zullen we ons vanaf nu nog beter positioneren. Om u te informeren over onze werkzaamheden, maar belangrijker dan dat: om uw vragen en opmerkingen te beluisteren en deze op het juiste niveau te behandelen! U vindt onze leden en alle nuttige informatie over onze werkzaamheden op onze website: www.studentenraadvub.be. En u kan ons eveneens altijd contacteren via email: info@studentenraadvub.be

STUDENTEN IN DE VLAAMSE VERENIGING VAN STUDENTEN (VVS)

VVS is de overkoepeling van alle studentenraden in Vlaanderen. Als studenten van de Vrije Universiteit Brussel hebben wij 2 stemmen in de Algemene Vergadering van VVS. Momenteel zijn er twee dossiers die de agenda beheersen: “het financieringsdossier” en “de rationalisering van het hoger onderwijs”.

Op beide dossiers is er de laatste tijd heel hard gewerkt...en met resultaat! Wat het financieringsdossier betreft is er op de AV van 12 oktober een platformtekst goedgekeurd. In deze platformtekst vraagt VVS bijkomende maatregelen voor specifieke en ondervetegenwoordigde groepen, een herziening van het onderzoeksgedeelte in de basisfinanciering, een herziening van het leerkrediet en meer geld voor hoger onderwijs.

Rond de problematiek van de rationalisering van het hoger onderwijs is er een visietekst opgesteld die eveneens door de AV is goedgekeurd op 9 november. In deze visietekst werd de nadruk gelegd op de maximalisering van de kwaliteit, de maatschappelijke relevantie en van de efficiëntie. De integrale teksten over beide onderwerpen kunt u vinden op de site van VVS: <http://www.vvs.ac/>

Rond deze thema's zijn er ook acties georganiseerd zoals de symbolische bedevaart naar Scherpenheuvel en een petitie. Deze maand hebben we een actiedag georganiseerd op onze campus waarbij we meer dan 500 handtekeningen hebben bijeengebracht. Dit brengt de teller al op meer dan 13.000 handtekeningen. Wanneer we 15.000 handtekeningen verzamelen, hebben we recht op een hoorzitting in het Vlaamse Parlement. Wordt vervolgd! Wie meer informatie wenst over VVS, kan ons altijd contacteren op: alexander.gillemon@studentenraadvub.be

STUDENTENVOORZIENINGEN

Studentenvoorzieningen staat bevoegd voor tal van diensten onder andere huisvesting, restaurant, CAW, SJERP, kinderopvang. Deze staan onder verantwoordelijkheid van onze algemeen directeur, Dhr. J. Van Leemput. Verder. Verder treffen we dienst studentenbeleid met aan het hoofd Vice-Rector M. Magits. De verantwoordelijkheid van de Vice-Rector Studentenbeleid behelst de drie fasen van het traject van de student: instroom (rekrutering en inschrijvingen), doorstroom (opvang en begeleiding) en uitstroom (alumni). De

begeleiding van de studenten gedurende de jaren die zij doorbrengen aan de Vrije Universiteit Brussel en de zorg nadien zijn van essentieel belang.

Op dit ogenblik staat het dossier huisvesting op

onze agenda (nvdr.: voor meer uitgebreide informatie over de Nieuwelaan, zie de voorpagina van de eerste Moeial van dit jaar). Iedereen weet wellicht dat het studentenhuus gelegen op de Nieuwelaan gesloten zal zijn voor het komende academiejaar 2007-2008 wegens renovatiewerken. Daarbij gaat men uiteraard het beleid aanpassen bij het toewijzen van de studentenkamers vermits het aanbod beperkt zal zijn. De regeling houdt in dat studenten die een kamer krijgen onder volgende toepassingsvoorwaarden moeten vallen; alle ouderejaars, die tijdens academiejaar 2006-2007 een kamer hadden en die voor het academiejaar 2007-2008 opnieuw recht hebben op een kamer aan de minimumhuurprijs, de eerstegeneratiestudenten, de buitenlandse studenten, de Erasmusstudenten, topsporters en studenten die een rechtstreekse toewijzing krijgen krachtens een bijzondere procedure.

Als 'kleine' compensatie zal het studentenhuus gelegen op de Triomfplan ook in het gesubsidieerde circuit terecht komen. Diegenen die geen kamer meer krijgen zijn de ouderejaars die een kamer hadden tijdens academiejaar 2006-2007 en die voor academiejaar 2007-2008 opnieuw in aanmerking zouden komen voor een kamer en een huurprijs tussen het minimum en 190 EURO. Indien zij hun aanvraag indienen voor 1 juni wordt hun aanvraag behandeld en indien zij in aanmerking komen voor een kamer met een huurprijs tot 190 EUR krijgen zij een antwoord voor 1 juli. In dat antwoord wordt toegelicht dat wegens de renovatie ze geen kamer kunnen bemachtigen en worden ze doorverwezen naar de QL-privémarkt. Op dat ogenblik is het aanbod aan privé-kamers het grootst. Ter compensatie kunnen zij een huurtoelage aanvragen indien ze zich voltijds inschrijven aan de VUB en indien ze een kopie van hun QL-privé huurcontract bezorgen. Dit bevat flexibel bedrag afhankelijk van de VUB-huurprijs. Men gaat financieel compenseren tussen de VUB-huurprijs en een plafond tot 200 EUR. Bijgevolg zullen veel studenten zich moeten begeven naar de privé-markt.

Ten tweede is er ook een aanpassing i.v.m. de sportinfrastructuur op de VUB (nvdr.: voor meer informatie over de beweegredenen hieromtrent, zie de voorpagina van de vorige Moeial). Voor studenten die op de campus willen sporten bestaat er een hele waaier aan mogelijkheden om aan de gereduceerde prijzen deel te nemen aan de activiteiten. Op vertoon van je collegekaart kan je; sportvelden huren aan de interne tarieven, een zwemkaart voor 10 of 20 beurten kopen aan de interne prijs, inschrijven voor de lessenreeksen aan de interne prijs, een jaarabonnement voor Sportopolis kopen aan de studentenprijs, een joggerkaart kopen aan de interne prijs (vanaf begin december 2006), en een sportkaart kopen.

Met een sportkaart kan je; deelnemen aan de activiteiten van het sportprogramma op het Oefenplein en op de campus Jette gedurende 26 weken van het academiejaar, joggen op de atletiekpiste dagelijks van 12 tot 14 en van 17 tot 19 uur, deelnemen aan de clubtrainingen van de

S'Jegers, spoorde de professoren op onze vraag dan ook aan om de cursussen ook in gedrukte vorm en tijdig ter beschikking te stellen. Zij riep de betrokkenen op om hiervoor van de diensten van de VUBtiëk gebruik te maken. Het was echter zeker niet de bedoeling om de studentenkringen, voor wie de cursusdienst vaak voor welkome inkomsten zorgt, uit de boot te laten vallen. Daarom vroeg de Studentenraad bij de aanvang van dit academiejaar om het dossier opnieuw te openen!

Ondertussen hadden enkele ondernemingsgezinde kringen reeds het initiatief genomen om zelf een online-verdeling van voordelig geprijsde cursussen op poten te zetten. Gezien haar economische achtergrond en de stroef lopende verdeling van cursussen in de VUBtiëk (een probleem los van dat van het leerplatform en oneigenlijke gebruik ervan), toonde de Vice-Rector Onderwijs wel interesse in dit initiatief. Zij contacteerde, in samenspraak met de Studentenraad, de kringen om samen een proefproject voor de verdeling van de cursussen uit te werken. Momenteel wachten wij op haar voorstel en willen de belangen van de studenten en kringen hierin ten volle blijven ondersteunen!

STUDENTEN IN DE RAAD VAN BESTUUR

De Studentenfractie in de Raad van Bestuur van de Vrije Universiteit Brussel stelt zich dit academiejaar bijzonder actief op. De beschikbare mandaten in de beleidsvoorbereidende commissies van de Raad van Bestuur (zoals de Onderzoeksraad, de Commissie Planning en Begroting, ...) werden meteen door de studenten ingevuld. Dit zorgt ervoor dat onze vertegenwoordigers in pole-position zitten voor informatiewerving en actieve tussenkomsten.

Deze laatste component, voor ons de belangrijkste, bleef zeker niet onaangevoerd! Zo kwamen de leden actief tussen bij de aanstelling van de Voorzitter van de Raad van Bestuur, werd het dossier van het nieuwe en dure geïntegreerde ICT informaticasysteem dat de universiteit wenst te implementeren nauw geanalyseerd en werden er opmerkingen geformuleerd tegenover de nieuwe communicatie- en huisstijl van het UZ Brussel. Ook de begroting voor het werkjaar 2007 werd bestudeerd en er werd fundamenteel protest geuit tegen enkele beleids- en begrotingsmaatregelen. Met succes: we kregen garanties voor een effectief en tevens verantwoord sociaal beleid! Zo zal men de dienstverlening op de Sociale Dienst verbeteren en zal er worden tegemoetgekomen aan het nijpende personeelsgebrek. Daarnaast zal deze dienst in de toekomst efficiënter kunnen ageren om studenten die hun studies, omwille van financiële problemen, niet optimaal kunnen realiseren te helpen.

Verder werd er aan de administratie gevraagd om actieve maatregelen te nemen tegen de overload aan SPAM op de vub-webmail en steunde de Studentenfractie actief het voorstel om een eredoctoraat te verlenen aan de Indiase politica Sonia Gandhi.

Daarnaast wil de Studentenfractie binnen de Raad van Bestuur een constructieve, maar kritische rol spelen bij de hervormingsplannen van de Rector. Deze wil de structuur en de koers van onze Alma Mater én van de Universitaire Associatie Brussel fundamenteel wijzigen. We zullen de plannen analyseren met oog voor het algemene belang van onze instelling, rekening houdend met de moeilijke context waarin we ons bevinden, maar onze belangrijkste toetssteen blijft ook hier het belang van de student!

Als laatste willen we hier het belang van de veiligheid en de bewaking op de campus benadrukken. De studenten binnen de Raad van Bestuur houden de betreffende dossiers nauw in de gaten. We trachten een optimaal evenwicht te vinden tussen een beleid dat efficiënt inspeelt op bestaande noden, maar ten andere de filosofie van een vrije universiteit en campus niet naast zich neerlegt! In dat kader beslisten we om een ruime informatiesessie, omtrent het veiligheids- en bewakingsbeleid, te organiseren en alle studenten de kans te geven zich te komen informeren en hun bedenkingen hieromtrent te uiten. Wordt vervolgd!

Brusselse atletiekvereniging – VUB Diving Center – judoclub Nijdrop – Brussels Under water hockey die hun trainingen organiseren in het sportcomplex van de campus Oefenplein

M een joggerkaart kan je (vanaf begin december 2006) aan de interne prijs de atletiekpiste gebruiken tijdens de week en dit dagelijks tussen 9 en 21 uur. Alle prijzen, tarieven, ... zijn terug te vinden in de brochure van de sportdienst of op de site www.vub.ac.be/sport. Verder kunnen studenten via de studentenkringen deelnemen aan de sporttrofee, een competitie in een tiental sporttakken tussen de verschillende studentenkringen van de VUB. Sportploegen van de VUB nemen deel aan competities in meer dan 20 sporten tussen de verschillende Vlaamse en Belgische universiteiten en hogescholen. Selecties van spelers gebeurt via de sportdienst.

STUDENTEN IN DE ONDERWIJSRAAD

De studenten binnen de Onderwijsraad concentreren hun aandacht momenteel op twee belangrijke dossiers: “uniformisering van het buispuntensysteem” en “cursussen online en gedrukt”.

Op dit moment ligt er een voorstel tot uniformisering van het buispuntensysteem op tafel dat transparantie, duidelijkheid en rechtszekerheid voor de student voorop stelt. Dit laatste was een eis van de Studentenraad en blijft voor ons het uitgangspunt: elke regeling moet een verworvenheid zijn waar elke student, over alle faculteiten heen, kan op terugvallen.

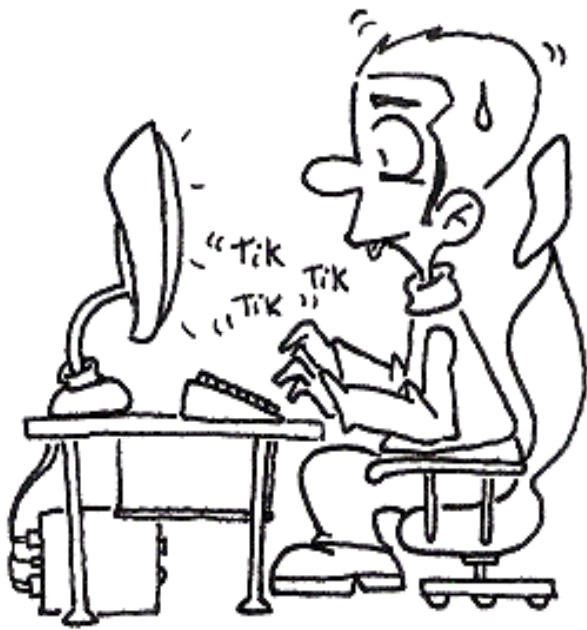
Verder houdt de regeling de meeste garanties op afstuderen in. Zo werd in eerste Bach. net als in de Master geopteerd voor een buispuntensysteem dat gelijkwaardig is aan dat van ESP nu, vandaag het meest soepele systeem. In de tweede Bach-cyclus wordt de student aangeraden, dit is dus een vrijblijvend advies, om elke onvoldoende te hernemen in tweede zit, en dit om verrassingen op het einde van de cyclus te vermijden. Het voorstel zelf kan je vinden op: www.studentenraadvub.be. De regeling zou in het Centraal Examenreglement van kracht worden in het academiejaar 2007/2008, na goedkeuring in Onderwijsraad.

Het dossier van de cursussen-verdeling staat al sinds vorig academiejaar op de agenda van de Onderwijsraad. Het probleem dat zich toen stelde was dat professoren het elektronisch leerplatform ‘misbruikten’ door er laattijdig én volledige cursussen op te publiceren. Gevolg was dat studenten pas zeer laat een overzicht hadden van de *studyload* en... een dure printrekening.

De Vice-Rector Onderwijszaken, Rosette

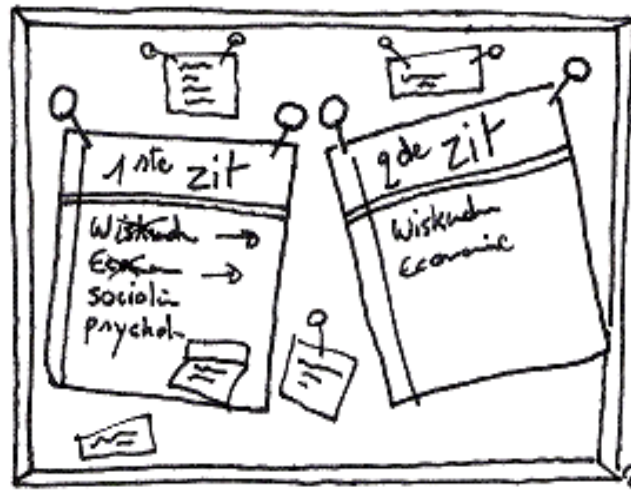
Meer Mohamed-Cartoons!

- Examen is -

Nog voor je een boek opent, eerst op MSN.

- Examen is -

2 weken voor de blok plannen maken voor 2de zit.

- Examen is -

Je medelling smeken voor diens samenvatting.

- Examen is -

Periode van de nachtijes door.

- Examen is -

Een overvolle medische dienst.

- Examen is -

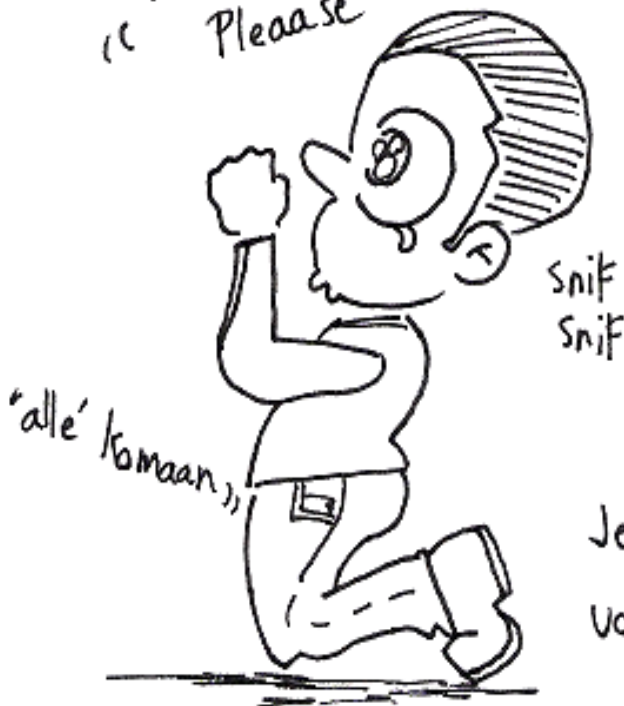

Oprijken naar torenhoge boeken.

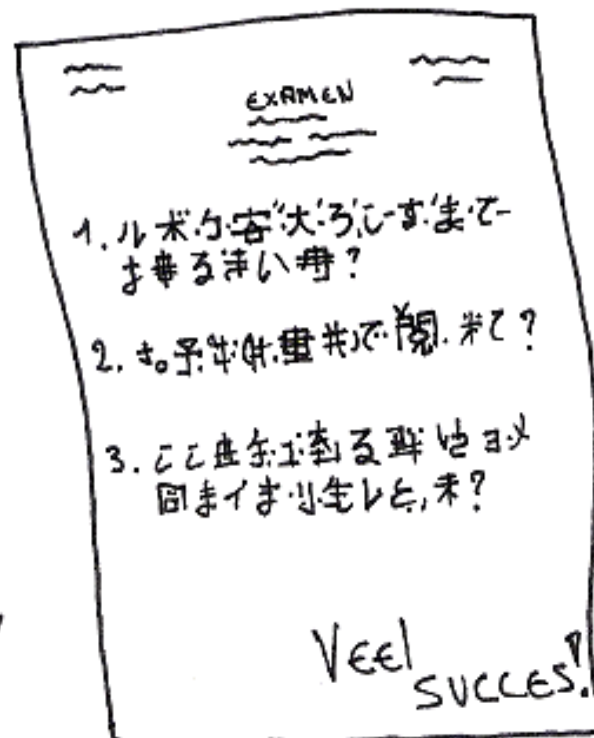
- Examen is -

- Examen is -

« Please Pleease »

Je Prof smeken voor dat éne punt!

Indedaad! Precies chinees!

VEEL SUCCES!

— Mohamed —